

# Hương Bò Mềm Như Tơ

## Contents

|  |          |
|--|----------|
| <b>Hương Bò Mềm Như Tơ</b>                                 | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Ta Đã Trở Về (thượng)                         | 1        |
| 2. Chương 2: Ta Đã Trở Về (hạ)                             | 4        |
| 3. Chương 3: Tu Uyển Mở Hành Lang Triển Lãm Tranh (thượng) | 7        |
| 4. Chương 4: Tu Uyển Mở Hành Lang Triển Lãm Tranh (hạ)     | 10       |
| 5. Chương 5: Sinh Mệnh Chi Khinh (thượng)                  | 12       |
| 6. Chương 6: Sinh Mệnh Chi Khinh (hạ)                      | 15       |
| 7. Chương 7: Đàm Tu Uyển Tuyệt Tình (thượng)               | 17       |
| 8. Chương 8: Đàm Tu Uyển Tuyệt Tình (hạ)                   | 20       |
| 9. Chương 9: Lăng Vi Nhất Kiến Chung Tình (thượng)         | 22       |
| 10. Chương 10: Lăng Vi Nhất Kiến Chung Tình (trung)        | 25       |
| 11. Chương 11: Lăng Vi Nhất Kiến Chung Tình (hạ)           | 28       |

## Hương Bò Mềm Như Tơ

---

### Giới thiệu

Thể loại: Bách hợp, đô thị tình duyên, nguyên sang - cận đại Editor: Daicakhongmacchip Nhân vật: Mậu Diệu, Lăng Vi,

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-bo-mem-nhu-to>

### 1. Chương 1: Ta Đã Trở Về (thượng)

Thượng Hải mùa đông cho dù không có nhiều thay đổi, nhưng cũng có thể làm cho người trưởng thành có cảm giác lạnh thấu xương. Ta đứng trong phi trường cách bên ngoài một lớp thủy tinh, thấy người bên ngoài thời điểm nói chuyện đều phun ra một đoàn khói trắng, hơi lạnh chui vào cổ ta, dọc theo cột sống lưng lan tỏa khắp cơ thể.

“Diệu Diệu!”

Vừa nghe âm thanh, một bóng đen xông lại ôm chặt lấy ta

“Tỷ!” Hai mắt ta tối sầm, đẩy ra hành lý trên tay, toàn lực ứng phó.

Được Đàm Tu Uyển ôm ấp, mùa đông có thể xua tan lạnh giá, mùa hè có thể làm dịu đi nắng nóng. Ta vẫn không nghĩ ra, hiện tại nàng thân thể đơn bạc, sao có thể chất chứa được nhiều năng lượng như vậy.

“Ta nhớ ngươi muốn chết!” Nàng buông ra ôm ấp, dùng hai tay nhéo mặt ta, “Để ta xem một chút, càng ngày càng đẹp đi, cuối cùng cũng thành...”

“Đại cô nương rồi!” Ta và nàng trăm miệng một lời. “Mỗi lần nhìn đến ta ngươi đều nói như vậy, đổi câu khác có được không? Tỷ.”

“Nếu muốn nghe câu khác, người nên trở về sớm một chút, ta năm năm mới thấy được người một lần...”

“Ta không phải đã trở về rồi sao.” Ta cắt ngang nàng, đem bao lớn bao nhỏ rơi lả tả bên người giao cho nàng, “Ta có lễ vật cho người.”

“Người đem nhiều đồ như vậy làm gì?” Đàm Tu Uyển gần như không ôm hết.

“Ta đến đây, ta đến đây.” Một nam nhân mặc áo lông hai bên trái phải nhận lấy hành lý, đem hành lý đặt lên xe đẩy.

Ta nhìn hẩn một chút, lại nhìn Đàm Tu Uyển.

” ”Hẩn là lão Lý, ta đã nói với người.” Đàm Tu Uyển giải thích.

“Nga

~ tỷ phu, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Ta cười cùng hẩn bắt tay, “A ~” một giây kế tiếp liền bị Đàm Tu Uyển nhéo đến trước mặt.

“Người trái lại rất thân thiện nha, thời điểm gọi ta người cũng không ngọt như vậy?”

“Ai nha, người đây là ăn dấm chua nha?”

Lão Lý ở phía sau cười: “Ha hả, hai người các người cứ đi trước, ta đẩy hành lý theo phía sau.”

“Cảm ơn anh rể, anh rể thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, không nên gọi hẩn là lão Lý. Ngao ~” ngực kéo căng, ta đã bị Đàm Tu Uyển lôi ra cửa chính sân bay...

Ăn xong cơm tối, lão Lý tự giác dọn dẹp chén đĩa, đi vào phòng bếp...

Ta dựa vào cửa phòng, nghe tiếng nước ào ào, cười với Đàm Tu Uyển: “Tỷ, người thật có phúc khí.”

“Người sao lại ít quần áo như vậy?” Nàng không để ý tới ta trêu chọc, một lòng một dạ đối phó với rương hành lý của ta.

“Trong này chủ yếu đều là ta mang cho người, quần áo ta trực tiếp gửi đến ký túc xá công ty, quần áo này để lại hai ngày tắm rửa.”

Nàng ngẩng đầu ngưng mắt nhìn ta: “Có chỗ ở vì sao ở ký túc xá?”

“Không có ý quấy rầy thế giới của người cùng anh rể.”

“Nói bậy.” Nàng liếc ta một cái.

“Công ty cũng gần đây. Từ nhà chúng ta đi đến đó mất 45 phút, người nhẩn tâm trời lạnh như thể tám giờ không đến kéo ta rời giường sao? Còn nữa, đi bộ mất mười mấy phút đồng hồ đã đến, ba phòng ngủ một phòng khách độc lập, rất tiện nghi.”

“Tùy người đi, mẹ của ta.”

“Đừng ra vẻ, người ba tuổi sinh ta sao?”

“Mâu Diệu!” Nghe khẩu khí, thế nhưng lại kêu thẳng tên ta. Nàng nhảy dựng chạy đến bóp cổ ta, “Vài năm không chinh người, ngứa da có đúng không?”

“A... A...” Ta lè lưỡi ôm lấy nàng, trên người nàng mang theo một cỗ hương vị dầu mỡ nhàn nhạt, cùng mùi nước hoa hòa cùng một chỗ, ấm áp khiến ta rơi lệ.

Ta nói: “Tỷ, ta rất nhớ người.”

Nàng hung hăng trảo bả vai ta:” ”Hừ, bây giờ nói lời này cũng không còn kịp nữa rồi.”

“Oa, người tới cứu mạng a ~” ta chạy trốn chết.

Đàm Tu Uyển không tha đuổi theo. Rất nhanh liền đem ta áp đảo trên ghế sa lon, bắt đầu dùng gia pháp độc nhất vô nhị của nàng “Giáng long thập bát chưởng” công kích ta.

“Ha ha, ha ha.” Lão Lý tháo tạp dề, đứng ở cửa nhìn chúng ta.

Đúng là nói giáo cho giặc a...

“Tỷ muội các người tiếp tục trò chuyện đi, ta đi về trước. Diệu Diệu, người ngày mai mấy giờ cần dùng xe? Ta đưa người.”

Ta cười: “Anh rể, người không phải là nhà nghiên cứu thực vật sao, Thế nào thành xa phu rồi?”

Lão Lý thích nghề làm vườn, còn có chút danh tiếng, ở vùng ngoại ô có một mảnh vườn cây quy mô vừa phải, có người nói mỗi ngày đều muốn đến đó ngắm cây cối hoa cảnh. Ta nhớ kỹ lúc Đàm Tu Uyển hướng ta giới thiệu nghề nghiệp của hắn ta ngay lập tức cho nàng biểu tình lệ rơi đầy mặt, nói: Tỷ, người lúc nào thì thành người thực vật? Người chưa từng nói cho ta biết a...

Nàng lúc đó liền hất bàn.

Đàm Tu Uyển giúp hắn chỉnh lại quần áo: “Ngày mai ta đưa nàng, người không cần chạy tới.”

Hắn nhẹ giọng hỏi: “Vậy người đi làm muộn thì sao?”

Thật có cảm giác vợ chồng hạnh phúc.

“Các người bận, ta có thể tự đánh xe đi.” Ta xoa tay “Người ngoại quốc tha hương còn tự đi được, các người còn sợ ta ra khỏi cửa liền đi lạc sao?”

“Ha ha, tùy các người.” Lão Lý nhìn ta một chút, lại nhìn sang Đàm Tu Uyển, cười đi ra khỏi cửa.

“Tỷ,” ta kéo tay nàng đến phòng nàng, “Đến lúc các người kết hôn, người ở chỗ của hắn hay là ở nhà chúng ta?”

“Người hy vọng là nơi nào?”

“Ta đương nhiên hy vọng là nhà chúng ta...”

Nàng chần chờ một chút, nói: “Còn chưa có nghĩ tới.”

“Nga.” Trong lòng ta một trận buồn bã.

“Sáng mai phải đến công ty, tắm một chút ngủ đi.” Nàng vỗ vỗ ta.

“Tỷ, người ngủ trước, thay đổi múi giờ, ta chưa điều chỉnh được.” Ta đẩy nàng đi, tiếp đó nằm ở nàng trên giường nhìn bốn phía gian phòng. Đã nhiều năm như vậy, nơi này trang trí vẫn không có thay đổi, bức tranh treo tường vẫn là bức tranh vẽ ta thời điểm còn là học sinh cấp hai.

Cho đến ngày nay, có lẽ không có bao nhiêu người biết, bác sĩ Đàm Tu Uyển ngày nay đã từng là một học sinh hạng ưu của viện mỹ thuật.

Nhưng ta nhớ kỹ, thời điểm nàng vẽ tranh như si như cuồng. Tuổi thơ chúng ta có rất nhiều buổi tối, ta thường xuyên cùng nàng trốn trong phòng vẽ nhỏ. Không gian nhỏ hẹp, ngọn đèn mờ nhạt. Tiếng quạt trần loảng xoảng mùa hè, hai hàng mồ hôi cuộn cuộn chảy xuống; Mùa đông tiếng gió lạnh đánh vào cửa sổ làm tay nàng nứt da. Tất cả đều khắc sâu trong trí nhớ của ta.

Khi đó, cha mẹ ta vẫn còn khỏe mạnh. Bọn họ dựa vào vẽ tranh kiếm sống, nhưng ta thủy chung không biết có thể hay không gọi bọn họ là họa sĩ. Đàm Tu Uyển là biểu tượng của ta, người nhà nàng đến Hồng Kông làm ăn, đem nàng giao đến nhà chúng ta. Chúng ta bốn người chen vào căn phòng hai mươi mét vuông, hoà thuận vui vẻ.

Nàng đã từng nói cho ta biết, lý tưởng của nàng là mở một gian hành lang triển lãm tranh, bên trong bày những bức tranh mà nàng thích, mặc kệ có người tới hay không. Khi đó ta thật tin tưởng, một ngày nào đó trong tương lai, Thượng Hải có một nơi dựng thẳng tấm biển < triển= ” ” lãm= ” ” tranh= ” ” tu= ” ” uyển= ” ” >. Hơn nữa chủ nhân hành lang triển lãm sẽ không thay đổi không rõ nguyên nhân, biến thành bác sĩ.

Nếu như, ba ba của ta không có xảy ra tai nạn xe cộ;

Nếu như, mẹ của ta có thể kiên cường một chút;

Thậm chí nếu như, chúng ta sẽ vì khốn cùng chán nản mà không có khắc cốt ghi tâm yêu nhau.

Như vậy, hôm nay chúng ta có lẽ là một... Cục diện khác.

Ta thỉnh thoảng lại lừa mình dối người như vậy đặt ra giả thuyết, kết thúc giả thuyết vẫn như cũ cùng nhau tản bộ dưới sân trường.

Cành lá hương bồ mềm mại như tơ, bàn đá cũng không có dời đi. Như vậy không rời, đối với hài tử của bọn họ mà nói, có đôi khi là loại bi kịch.

“Diệu Diệu.” Đàm Tu Uyển đứng trước cửa phòng gọi, “Người đi tắm đi.”

“Nga,” ta lên tiếng, “Tỷ, người cũng tới, chúng ta tắm sự đi.”

“Người tắm còn muốn có người bồi?”

“Sách, không phải.” Ta mở túi xách ra, nàng dựa vào cửa nhìn ta.

“Tỷ, ta mua cho người mắt kính, một chút cũng không làm người choáng váng, đợi ta lấy cho người xem.”

“Mắt người thật đẹp.” Đàm Tu Uyển theo bản năng sờ sờ khóe mắt, “Ta cũng thường dùng mắt kính này, bình thường cũng không choáng váng.”

”Ta hôm nay trở về, làm người choáng váng sao?”

“Lại đem vàng thiếp lên mặt,” Nàng nhìn ta, “Ta còn muốn hỏi người đây, thế nào mua nhiều đồ như vậy cho ta?”

“Ừ hạnh ~” ta hừ hừ gỡ xuống kính sát trùng.

“Người còn sợ Thượng Hải mua không được sao.”

“Tỷ, ta thời điểm nghĩ đến người đều muốn mua đồ cho người. Ta mang theo những thứ này đi trên đường, cũng cảm giác được đang đi cùng người. Bất quá mấy năm du học, không có tiền mua thứ tốt, qua hai năm công tác, mua được một ít, khả năng những thứ này người sẽ dùng tới.” Ngẩng đầu, trong gương mặt của nàng là mơ hồ. Mấy giây sau, nàng đứng thẳng, nói: “Vậy ta phải đến đếm một chút, nhìn người mấy năm nay, rốt cuộc nghĩ tới ta mấy lần.”

Ta lập tức nhảy dựng lên, hướng về phía bóng lưng của nàng hô: “Ta tắm a.” Tiếp đó đóng cửa phòng tắm, khóa trái.

Qua một phút đồng hồ, Đàm Tu Uyển xông đến cánh cửa đấm bang bang: “Người không có lương tâm, năm năm nghĩ đến ta có 39 lần! Một tháng chưa tới một lần!”

Ta chui xuống nước vui vẻ nói: “Tỷ, người cũng không phải là đi cả đến chứ.”

## 2. Chương 2: Ta Đã Trở Về (hạ)

Giống như rất nhiều xí nghiệp nước ngoài, chi nhánh công ty ở Thượng Hải thuê một tầng trệt của khu công ty làm văn phòng. Ta tìm được phòng làm việc của Lăng Vi. Bí thư của nàng tao nhã lễ phép mời ta ngồi chờ, bởi vì nàng đang tiếp đãi một vị tổng tài ngân hàng, cũng bởi vì ta đến chậm hơn thời gian đã hẹn. Xe rất khó bắt, hơn nữa trên đường đi lại bị kẹt xe. Tốc độ phát triển thành thị so với trong tưởng tượng của ta còn nhanh hơn.

Ta ngồi xuống lật tạp chí xem, thoảng thoảng lại ngẩng đầu nhìn ba chữ “Phòng tổng tài” vàng óng ánh, cảm giác tựa như mộng ảo.

Cửa mở, Lăng Vi đi ra, cũng người nam nhân bên cạnh bắt tay tạm biệt, trong lúc nàng gật đầu mỉm cười, vài sợi tóc quấn rũ xuống trước ngực, phong tình vạn chủng. Ta nhìn nàng, như đang thưởng thức một bức họa.

“Vicky, giúp ta tiễn Vương chủ tịch ngân hàng.”

Đuổi xong khách nhân, ánh mắt của nàng rơi xuống trên người ta, đối với ta thản nhiên cười.

Ta đi tới ôm nàng: “Lăng Vi, đã lâu không gặp.”

Nàng vỗ vỗ ta: “Ta mang người qua kia.”

“Được.”

Công việc của ta ở đây là giao tiếp, cũng không có bao nhiêu phức tạp. Không có vị tổng giám nghệ thuật nào lại trước sau không thay đổi tác phong. Công ty để bảo trì cảm giác mới mẻ, mỗi năm sẽ để cho chúng ta ra nước ngoài du lịch một lần.

“Lăng Vi, người thế nào theo đuổi kinh doanh?” Ta ngồi trên ghế làm việc rộng lớn tra hỏi.

“Không tốt sao?” Nàng hỏi vặn lại.

“Được. Chỉ là có điểm không thể nghĩ ra.” Ta cười cười, “ban đầu vừa mới nghe tên của người, ta còn tưởng rằng trùng họ trùng tên, sau lại thấy chữ ký của người, mới tin tưởng thật sự là người.”

Nàng cũng cười: “Thời điểm đó người nghĩ cái gì? Ta nên là như thế nào?”

“Ừ... Lưng đeo kẹp vẽ đi đi về về trong biển người, trên người mặc áo sơ mi cùng quần jean bạc màu, trong túi có hơn mười đồng tiền, khi đói bụng ăn một gói bánh xốp...”

Không biết vì sao, ta thường xuyên mơ tới nàng như vậy, ở quảng trường nàng đưa lưng về phía ta. Tiếp đó ta gọi nàng, nàng ngạc nhiên xoay người, tóc dài xẹt qua tạo thành đường cong duyên dáng, không nhiễm bụi trần, mỉm cười với ta.

Nàng chọn mi: “Ta sống buồn chán như vậy sao?”

“Không quan hệ,” ta trịnh trọng, “Ta sẽ giúp đỡ người.”

Nàng sửng sốt, không khách khí đâm cái trán ta: “Không biết lớn nhỏ, ta là Lăng Vi tỷ tỷ của người, làm sao để người bao dưỡng?”

Ta cười né tránh.

“Như đã nói qua,” nàng chợt tỉnh ngộ, “Người trước đây đều gọi ta Lăng Vi tỷ tỷ, hiện tại sao không gọi? Hai chữ tỷ tỷ người giấu đi đâu rồi?”

“Mối nguy tài chính, tất cả phải thay đổi.” Ta ăn vạ.

Nàng lại muốn gõ ta, bí thư đến tìm nàng.

“Buổi trưa cùng nhau ăn cơm, buổi chiều còn có một buổi tiệc chào đón người, ở đây chờ ta đến gọi người.” Nàng vội vội vàng vàng dặn dò hai câu.

“Lăng Vi,” ta thò đầu ra gọi nàng, “Ký túc xá ta còn chưa thu dọn, buổi tối tới giúp ta quét tước vệ sinh đi.”

Nàng xoay người, làm ra tư thế muốn gõ đầu ta. Ta bật cười khanh khách.

Lăng Vi là bạn thời đại học của Đàm Tu Uyển, cũng chính là người bạn tốt nhất của chúng ta. Ta nhận thức nàng lúc nàng năm nhất đại học, ta lớp mười. Lăng Vi thường xuyên cùng Đàm Tu Uyển xuyên qua hơn nửa thành phố đến nhà chúng ta chơi. Nàng và Đàm Tu Uyển giống nhau đối với hội họa rất nhiệt tình. Ta bình thường ngồi bên cạnh các nàng, xem các nàng vẽ. Lăng Vi vẽ tranh cực nhanh, nàng thích hung hãn tàn bạo mà xóa sạch nét vẽ, mỗi bức tranh đều là khối màu sắc lớn. Sau khi nàng vẽ xong sẽ đi tới liếc nhìn Đàm Tu Uyển còn đang tinh tế mài dũa, tiếp đó đi làm cơm. Mà ta vẫn ngồi bên cạnh Đàm Tu Uyển, đợi nàng vẽ xong.

Thời điểm gần đây nàng, nàng hỏi ta: “Diệu Diệu, sao người không vẽ?”

Ta nói: “Ta lười.”

Nàng cười vôn về tóc của ta.

Ta nói là thật, ta quả thực rất lười, ngoại trừ nhiệm vụ lão sư phân phó, phần lớn sẽ không chủ động cầm bút vẽ. Nhưng ta thích xem, ta có thể nhìn chỉ tiết đoán được tiếp theo các nàng dùng màu gì. Sau này ta

bị một vị lão sư khai phá, hẳn tự mình đề cử ta với công ty giám định, thưởng thức trào lưu nhận biết năng lực, thiên phú dị bẩm. Ta dựa vào tiến cử của hắn đi đến tổng bộ ở Pari giám định một bức tranh đang gây tranh cãi, sau đó một bước lên mây.

Ai có thể nghĩ đến, ba người năm đó, có một tác phẩm làm nên thành công bây giờ của ta.

Ta thấy buồn cười.

Rất nhanh đến giờ tan tầm, Đàm Tu Uyển tới.

“Tu Uyển, sản phẩm đưa ra thị trường thế nào rồi?”

“Còn đang kiểm tra đây.”

“Hai ngày nữa ta giới thiệu cho người hai người bên công ty chứng khoán, người có thể tìm bọn họ đề cử.”

“Thật tốt quá, ta đang rầu rĩ chính là chuyện này.”

“Kế hoạch mã hội lần này thế nào?”

“Cố gắng hoàn thành. Nhất là thời điểm nghiệm tư...”

Ta nhìn các nàng kỹ kỹ tra tra, cảm giác chính mình dư thừa: “Ho khan một cái ~” ta háng giọng, “Mời các người nói ngôn ngữ địa cầu.”

Các nàng dừng lại liếc mắt nhìn ta, tiếp đó cùng nhau cười to, cười run rẩy hết cả người.

Sống hơn hai mươi năm, rốt cục đến tuổi này mới biết được thế nào gọi là không trong nghề không biết tình hình nghề đó. Ta phìền muộn.

“Ta đi thu thập hành lý.” Đàm Tu Uyển nói.

“Ta đi mua thức ăn.” Lăng Vi nói.

“Còn ta đây?” Ta hỏi.

“Một bên đợi.”

“Đây là địa bàn của ta.” Ta kháng nghị.

Các nàng nhìn ta, chỉ chốc lát an tĩnh. Tiếp đó Đàm Tu Uyển đến đặt mông ngồi xuống sa lon, bắt chéo hai chân: “Vậy người tự mình đi thu thập đi.”

Lăng Vi chớp thời cơ đem túi tiền ném cho ta: “Thuận tiện mua đồ ăn.” Cũng qua đi ngồi xuống.

Thời điểm các nàng đổi phỏ ta, luôn ăn ý như vậy.

“Tỷ ~, Lăng Vi ~,” ta đi từ từ qua, trên mặt tươi cười: “Tỷ tỷ mỹ nhân của ta, Lăng Vi tốt của ta, lao động là vinh quang.”

“Địa bàn người khác.” Đàm Tu Uyển thở dài. “Chúng ta quả thực không thể tùy tiện làm chủ.”

“Đúng vậy a.” Lăng Vi phụ họa, “Chúng ta vẫn là nên nghỉ ngơi đi.”

“Không muốn a”, ta đóng đưa vai các nàng, “Các người còn có thể nghe ta điều khiển nha... A, người tới cứu mạng!”

Lăng Vi tốc độ xuất thủ, tựa như sớm biết ta muốn nói gì.

“Người muốn hét cứ hét,” nàng néo ta, ý cười gian tà, “Người hét đến không hét nổi, cũng không có ai đến cứu người.”

“Ta hét, ta hét...” Ta không cam lòng yếu kém mà liên tục hét.

Đàm Tu Uyển hướng ta ngoắc:” ”Nơi này có người.”

“Tỷ,” ta lấy lòng nàng, “Hành lý của ta tất cả thuộc về người trông nom, còn có sau này quét rác lau bàn, hết thấy đều cho người làm...”

Nàng đoạt lấy ta từ trong ngực Lăng Vi, ta trực tiếp làm đệm thịt cho nàng.

Sinh hoạt bắt đầu vào một vòng tuần hoàn mới.

Ban ngày ta nằm sấp như động vật, nhìn ra ngoài cửa sổ cho đến khi ánh mặt trời càng ngày càng yếu. Thời gian chậm chạp trôi qua. Ta rất vui vẻ.

Thăng đến—Lăng Vi liên tục hai tuần lễ không được ăn cơm trưa, không thể nhìn nữa tìm đến ký túc xá của ta.

“Diệu Diệu, người rốt cuộc có đứng dậy hay không? Không đứng lên ta liền vén chăn!”

“Ăn hừ ~” hơi thở ta mỏng manh.

“Đứng lên, mau đứng lên.” Nàng túm lấy cánh tay của ta, lay động bả vai của ta.

“Ba” một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Ta trợn mắt: Dây áo không chịu nổi dày vò mà rơi xuống.

“Lăng Vi ~” ta ôm lấy phần trước ngực, hai mắt rưng rưng, “Người tên cầm thú này.”

“Ta cầm thú người cái gì?” Nàng cư nhiên đem cầm thú làm thành động từ, “Trong vòng ba mươi phút, người không thu thập tốt theo ta ra ngoài, ta liền đem người lột sạch, ném ra cửa sổ.”

Ta sợ hãi mà đứng lên.

“Nói cho người biết, ta hiện tại không khác gì cấp trên của người, còn được Tu Uyển giao phó, để ý tới người.” Giọng nói nàng từ phòng khách vọng vào.

“Phi,” ta phun một ngụm bọt kem đánh răng, “Người cái này gọi là quản giáo? Người đây là hành hạ!”

“Phải điều chỉnh cách sống của người, không thể để cho người sống hoang phí như vậy.”

“Ta thế nào hoang phí? Người không có nghe thi nhân nói sao? Đêm tối cho ta màu đen mắt.”

“Còn có đại nhân cùng mí mắt.”

Ta theo bản năng hướng về phía gương nhìn một cái, rất muốn quất chết nàng.

### 3. Chương 3: Tu Uyển Mở Hành Lang Triển Lãm Tranh (thượng)

Một ngày nọ, thời điểm sau khi kết thúc hội nghị, ta lấy ra khuyên tai đưa cho Lăng Vi một cách tự nhiên, không khí xung quanh bất ngờ xuất hiện mấy giây ngưng trệ.

“Tìm được ở đâu?” Nàng mỉm cười hỏi.

“Bên dưới gối đầu của ta.” Ta không nhanh không chậm nói.

“Không có làm bị thương người đi?” Nàng giơ tay lên, vô hạn ôn nhu vuốt ve gương mặt ta.

“Không việc gì,” ta xít lại gần bên tai nàng, thấp giọng nói: “Bị thương có người bồi thường.”

Những người bên cạnh lần lượt thối lui ra cửa, mấy người ở lại sau cùng, cũng lão đảo lắc lư, hình như chân tay đều mềm nhũn. Chờ bọn hắn hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, ta rút cục ôm bụng, im lặng lặng ghé vào trên bàn cười.

Lăng Vi ngồi tại chỗ, tựa như một vị thần. Bộ dáng của nàng xinh đẹp, nàng ưu nhã, nàng thông dong, nàng duệ lệ, nàng được dùng để cúng bái; Mà điểm hấp dẫn trí mạng của nàng là nàng vẫn còn độc thân. Vì vậy sắc thái thần bí của nàng sâu hơn một tầng. Bên cạnh nàng hơi có nam nhân xuất hiện nàng liền xua như xua vệt, có người đã từng tìm mọi cách lấy lòng nàng tựa như mua hoa tươi cùng đưa tới quà tặng đặt trên bàn làm việc của nàng. Mà những người truy cản phía sau, cất dấu bao nhiêu nữ nhân đổ kị ta không biết. Nhưng ta biết, bắt đầu từ ngày lời đồn đãi được truyền đi, ta nhất định bị rất nhiều nam nhân ghen tị.

Vì vậy...

Chúng ta sáng sớm cùng nhau đi, buổi tối cũng cùng nhau đi.

Chúng ta lúc ăn cơm, uy từng muỗng từng muỗng cho đối phương; Thời điểm uống cà phê, chỉ dùng duy nhất một cái thìa.

Thời điểm nghỉ trưa chúng ta nằm ở ghế sa lon trong phòng làm việc của nàng, bí thư gõ cửa đi vào, ta vẫn đang ôm nàng, đem đầu tựa lên bả vai nàng, thở hổn hển nói: “Mệt quá a.”

Chúng ta sau khi trải qua một trận chạy SHOW, thời điểm thay quần áo thay nhua xoa bóp xương cổ cho đối phương, một người hơi mạnh tay, một người không thể kiềm chế mà phát ra tiếng: “Nga, nhẹ một chút, đau.”

Thời điểm chúng ta ngồi trên bàn rượu, đỡ ly rượu đưa đến trước mặt đối phương: “Không được, người không thể uống nữa.” Hoặc là thời điểm đối phương đóng vai Lâm Đại Ngọc lung lay sắp ngã, mà ôm eo nàng sẵn sàng.

Tất cả những thứ mập mờ, chi tiết sáng rõ, đều được mọi ánh mắt thu vào, trau chuốt thành vô số cố sự tình yêu, tranh nhau đưa tin. Ta đoán nhất định có rất nhiều nam nhân, ở trong bóng tối vì nữ thần của bọn họ đắm ngực giậm chân. Ta thậm chí nghe nói đã có người chuẩn bị kỹ càng, chỉ chờ ta đây sinh ra tư tưởng dâm mỹ lập tức cho nữ nhân phương tây phun độc xà, người mới xuất hiện, ta sẽ lãng lờ từ bỏ nàng, Bọn họ có cơ hội liền lập tức xông lên an ủi nàng, cho nàng bờ vai kiên cố dựa vào. Khi ta ha ha cười đem những tin đồn nói lại cho Lăng Vi. Nàng bình tĩnh ngay cả mắt cũng chưa nháy một cái, từ trong nỗi tức hơn phân nửa muỗng canh, đưa qua nói: “Người ném thử mận vị đủ chưa.” Ta ngoan ngoãn đưa miệng tới...

Thời gian tựa như nước chảy qua cầu nhỏ, leng keng thùng thùng. Sau khi trải qua một trận bận rộn, đêm Giáng sinh phiêu nhiên tới.

“Mia, you have a call.” Ta vừa ra khỏi phòng thử quần áo, trợ lý đưa túi sách cho ta.

“Thank you.” Ta xoay đầu nhìn lại, là điện thoại của Lăng Vi.

“Ta ở phòng triển lãm thử lễ phục.”

“Ta đến tìm người.”

“Được.”

Đặt điện thoại xuống, không đến năm phút đồng hồ, nàng tới.

“Người nghĩ ta mặc cái này được không?” Ta hỏi nàng.

“Tốt.” Nàng ôm cánh tay đứng bên cạnh nhìn ta.

“Mặc xuyên thấu người ta có nghĩ háo sắc ta không ha ha?” Ta nhìn tấm gương, nghĩ đến lúc đó bên người sẽ có một đám nữ nhân quạ đen, vẫn có chút lo lắng.

”Diệu Diệu,” Nàng cười bước đến giúp ta chỉnh lại dây áo, ” Người là nghệ thuật gia, người dù cho mặc thành HELLO KITTY, mọi người xem đến cũng không ngạc nhiên.

Ta quay lại tròng nàng: “Người cho là đang an ủi ta sao?”

Nàng ôn nhu cười, đột nhiên cúi đồng cắn một ngụm lên vai ta.

“Tê

” ta cứng cổ vút khuôn mặt sang một bên, “Lăng Vi, ta buổi tối còn muốn gặp người.”

”Nga, đã quên, ” nàng bình tĩnh đại ngộ mà ngẩng đầu, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve chỗ vừa cắn, oán giận nói, ”Đều do buổi trưa ăn ít, bây giờ nhìn thấy thịt liền muốn gặm.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng vậy, ta có lỗi với người, buổi trưa không đem hết toàn bộ thịt bò cho người.”

“Ha ha,” nàng vui vẻ vén tóc, “Ta đi làm ly cà phê, người muốn uống gì?”



“Cappuccino too.”

“VẬY người cởi quần áo đi tới phòng làm việc của ta.” Nàng đi ra ngoài.

“TRỜI lạnh như thế này, cởi có thể không cảm lạnh sao?” Ta bình thản nói.

Nàng quay đầu lại, cho ta một nụ cười thâm sâu mà quý dị. Lúc xoay người rời bỏ lại một câu: “ĐƯỢC rồi, tối hôm nay ta còn mời Tu Uyển.”

Ta thấy bản thân trong gương, ý cười cứng ngắc hai ba giây, tiếp đó âm thanh thản nhiên mừng rỡ nói với nàng: “Thật tốt quá.”

Lăng Vi đi rồi, ta mới tới gần gương, cẩn thận kiểm tra dấu răng, chỉ là một dấu hồng nhạt. Hya là trước khi bắt đầu tiệc tối nhanh chóng biến mất, hay là sẽ không...

“Mia,” trợ lý quan tâm đưa tới hai bộ lễ phục, “Do you like to change another one?”

Ta chần chờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng lắc đầu: “No, not necessary.”

Nên tới cũng phải tới...

Tiệc rượu làm theo thông lệ muôn màu muôn vẻ cùng ăn uống linh đình.

“Ngao

mệt chết đi được.” Ta ngồi ghé sau ô tô than thở, cảm giác hông mình giống như bị chặt đứt.

Đàm Tu Uyển ngồi bên cạnh nhéo ta: “Thể lực thế nào kém như vậy? Không phải người thường xuyên đến phòng tập thể dục sao?”

”Ừ, đúng là đi rất chuyên cần, Lăng Vi vạch trần ta, ”Bất quá mỗi lần di chuyển tối đa mười lăm phút đồng hồ, sau đó nằm dài trên giường... Liên tục hô không đi.”

“Nói vậy,” ta như đinh đóng cột mà phản bác nàng nàng, “Không đứng dậy ta thế nào về nhà?”

“Ha ha,” Đàm Tu Uyển sờ đầu ta, ý vị tâm trường, “Đúng là tập luyện rất nhiều, lần trước ta còn nghe người khác nói người xác thực rất dẻo dai.”

Ta ngửa đầu nói lầm bầm hai tiếng.

Một lúc sau, nàng đẩy đẩy ta: “Diệu Diệu, người xem phòng này thế nào?”

“Ừ?” Ta mở mắt nhìn ra cửa sổ, “Tỷ, người muốn mua phòng mới?”

“Ta tính toán dùng mặt tiền để làm cửa hàng, bên trong trưng bày tranh.”

“Thực sự! Tỷ, người rốt cục vẫn quyết định mở hành lang triển lãm.” Ta cao hứng ôm cánh tay nàng.

Nàng mỉm cười nhìn ta, đi về phía cửa chính: “Lăng Vi, đi nhầm, đến đây.”

“Sách, ta đây đến phía trước quay đầu lại.” Lăng Vi đánh mất phương hướng.

Chúng ta bắt đầu thảo luận bố trí hành lang vẽ tranh như thế nào, ta đáp ứng tặng một bức tranh mới nhất cho nàng, Lăng Vi cũng đáp ứng đem đến một bức.

Cuối cùng, Đàm Tu Uyển nói: “Tối nay về nhà chứ?”

“Tốt.” Ta gật đầu, lại hỏi, “Lăng Vi?”

“Ta không được, sáng mai ta còn có việc.” Lăng Vi bình tĩnh nói.

“VẬY chính người chú ý an toàn.” Đàm Tu uyển dặn dò nàng.

Ta nhắm mắt lại, dựa lưng, không nói thêm gì nữa.

Đợi ta mặc xong áo ngủ, Đàm Tu Uyển đã tiến vào chặn ám.

Nàng bất thành hình hỏi ta: “Diệu Diệu, người nghĩ ta mở hành lang triển lãm tranh được không?”.

“Được, đương nhiên được.” Ta nháy mắt một cái, hỏi nàng, “Tỷ, người lo lắng hàng lang triển lãm tranh cùng công ty, hai bên không thể lo liệu được? Ta có thể tới giúp một tay.”

“Vây cũng không cần, bản thân người bận rộn như vậy. Hơn nữa công ty đã sớm đi vào quỹ đạo, cũng không có vấn đề gì,” Nàng thần sắc bình thản, “Ta chỉ là.. Lo lắng hàng lang triển lãm tranh không ai ưa thích.”

Trong lòng ta đau xót, vươn tay ôm lấy nàng: “Sẽ không, tỷ,” ta đem mặt dán lên cánh tay nàng, “Nhất định sẽ có rất nhiều người thích, chúng ta cũng sẽ thích.”

Nàng cười vỗ vỗ ta, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm.”

“Ừ.” Ta buông nàng ra, trở mình, nước mắt lúc này mới chịu rơi xuống.

Tỷ, người đã hi sinh rất nhiều.

#### 4. Chương 4: Tu Uyển Mở Hành Lang Triển Lãm Tranh (hạ)

Hành lang triển lãm tranh của Đàm Tu Uyển rất nhanh thì trang hoàng xong bề ngoài, bắt đầu khởi công cùng lắp đặt thiết bị. Lão Lý chủ động ôm đồm tất cả mọi chuyện, hần nói: “Lắp đặt thiết bị là công việc nặng nhọc, sao có thể để nữ nhân các người làm đây. Chờ thu thập thỏa đáng, ta gọi các người trở lại.”

Nhưng để cho ta thuần túy mà chờ, ta cũng không thể yên tâm, vì vậy thời điểm nghỉ trưa mỗi ngày ta đều đi quan sát một vòng. Kết quả thấy hần đang chỉ dạy thợ mộc cửa cửa. Hần vừa nhìn thấy ta, khẩn trương phát tay một cái: “Diệu Diệu, đừng vào. Bên trong rất nhiều bụi, không nên đem quần áo người làm dơ.”

Ta nhìn thoáng qua khắp phòng bụi bặm vụn gỗ, ngoan ngoãn đứng ở cửa. Một lát sau, hần vỗ bụi đi ra: “Ai nha, hiện tại những người này không được a, tay nghề còn chưa nắm vững đã vội vàng ra ngoài kiếm tiền, nhìn không thuận mắt a.”

Ta cười cười vừa muốn nói. Bên cạnh tới một bà chủ cửa hàng văn phòng phẩm, nàng nói: “Ai, các người dự định mở hành lang triển lãm tranh ở đây sao? A yêu, ta nói với các người, các người không nên mở hành lang triển lãm tranh a, phía trước đã có hai người mở hành lang triển lãm tranh ở chỗ này, kết quả đều lỗ vốn đóng cửa.”

“Chúng ta sẽ không!” Lão Lý âm thanh sáng choang mà nói, lòng tin mười phần.

Ta nhìn bà chủ kia mặt mặt mà đi, hỏi hần: “Anh rể, kinh doanh hành lang triển lãm tranh người cũng hiểu biết a?”

“Kia ta không hiểu”, hần cười ngây ngô lắc đầu, “Bất quá tỷ người thích, sẽ không sai.”

Ta vui vẻ nở nụ cười, Đàm Tu Uyển không có chọn lầm người, lão Lý sẽ là một người chồng tốt. Vô luận người muốn làm cái gì, hần đều sẽ tận tâm tận lực hỗ trợ người, bảo hộ người, dù cho nàng không hiểu, đây là phúc khí của nàng.

Ta đem chuyện này nói cho Lăng Vi, nàng không nói được một lời, chỉ là tựa như có điều suy nghĩ, xoay chuyển ngời sao giấy trong tay. Vì vậy ta chỉ có thể lớn tiếng gọi nàng: “Lăng Vi, người nghe ta nói chuyện không? Người gần đây làm sao vậy, bao giờ cũng không yên lòng.”

“Không có gì,” nàng xoa xoa huyệt Thái Dương, “Chắc là có chút mệt mỏi, cho nên tinh thần và thể lực không quá tập trung.”

“Thế nào không nghỉ ngơi nhiều đây?” Ta đau lòng nhìn vành mắt của nàng, “Được rồi, bức tranh ta đã vẽ xong, còn người? Chuẩn bị xong chưa?”

“Còn không có định đây.” Nàng đứng lên, vứt bỏ ngời sao giấy trong tay, “Diệu Diệu, ta đi ra ngoài một chuyến, buổi tối không cần chờ ta ăn cơm.”

“Nga, được.” Ta nhìn bóng lưng nàng vội vã rời đi, ngực mơ hồ cảm thấy bất an.

Hai ngày sau, ta nhận được điện thoại của lão Lý: “Tỷ người đang bị bệnh.” Ta bắt lấy túi xách liền lao ra cửa.

Đàm Tu uyển nằm trên giường bệnh, bộ dáng tiều tụy. Ta đi tới, nhẹ nhàng mà gọi nàng: “Tỷ.” Nàng cũng không có mở mắt.

“Diệu Diệu,” lão Lý có chút co quắp, “Người ở đây bồi chị người, ta... Ta đi hành lang triển lãm tranh bên kia.”

“Được,” ta gạt đầu, “Người đi làm việc trước đi, nơi này có ta.”

Lão Lý đi rồi, Đàm Tu Uyển lo lắng mở mắt, mặt không đổi sắc nhìn truyền dịch trên tay, nói: ”Giúp ta đem nhỏ, nhìn đáng ghét.”

“Tỷ,” ta mở to hai mắt, “Nhỏ ra không được, bác sĩ nói người thiếu máu, phải thêm một chút chất dinh dưỡng.”

“Nhỏ nhỏ!” Nàng nóng nảy, hai tay tức giận vỗ xuống giường, “Ta muốn làm cái gì cũng đều không được, ta muốn cái gì cũng đều không thể đúng không?”

“Tỷ, tỷ!” Ta nhào tới ôm lấy nàng, tim như bị đao cắt, “Người nghĩ gì đều có thể, người muốn gì đều có thể, người thích người nào liền thích người đó,” nước mắt lăn rơi xuống, “Không có gì làm không được, người đừng như vậy. Đừng như vậy.” Ta khóc không thành tiếng.

Nàng đem mặt vùi vào bả vai ta, hai tay vũng vàng ôm ta, dùng hết khí lực toàn thân, tựa như muốn đem ta hãm vào trong thân thể nàng, Ta cảm thụ được đầu vai nóng rực, ta biết nàng khóc.

Người không dễ dàng rơi lệ, người vẫn luôn là một nữ nhân kiên nghị.

Từ năm nàng tám tuổi, nàng được đưa đến nhà của ta. Nàng ngồi trên chiếc ghế nhỏ, lẳng lặng nhìn hai vị người lớn dặn dò, thủy chung không nói một lời. Cho dù đến thời điểm chia xa, nàng vẫn chỉ đứng lên nhìn bọn họ, cắn môi, nhưng thủy chung không khóc gọi một tiếng.

Sau đó lại đến nhà ta gặp biến cố, cha mẹ mang theo muội muội vừa mới chào đời của nàng đến nhà ta, thương lượng đem ta phó thác cho người khác, sau đó mang người đi. Ta nghe trộm được chuyện này, khóc trốn ra ngoài, không chịu trở về.

“Tỷ có muội muội mới, không bao giờ... Muốn gặp ta nữa.” Ta mười tuổi thương tâm tuyệt vọng như vậy.

Nàng tìm được ta, nàng nói: “Diệu Diệu, ta chỉ có một mình người là muội muội. Ta cũng không đi đâu cả.” Nàng nói như đinh đóng cột, thời điểm người ôm ta, ta cảm giác được bên dưới lớp áo lông thật dày tiếng tim đập rất mạnh, dần dần bình tĩnh lại. Rồi khỏi cái ôm ấp của nàng, ta cũng đã kiên cường hơn.

Sau đó rất nhiều năm, cha mẹ nàng mỗi tháng gửi tiền từ Hồng Kông đến cho nàng, lại không có một người họ hàng thân thích nào đến thăm chúng ta.

Chưa có ai biết được chúng ta đã trải qua rất nhiều khó khăn. Chúng ta mỗi ngày tiêu tốn hơn hai giờ, mới có thể từ trường học trở về ngôi nhà phổ thông hoang tàn vắng vẻ; Chúng ta đã từng dùng hết sức bú sữa mẹ đem chiếc máy giặt dời đến trạm xe bus, kết quả tài xế không cho chúng ta lên xe; Chúng ta đã từng vì đối phương sinh bệnh đã đi bộ mười mấy cây số để mua món ăn ngon dỗ dành; Chúng ta đã từng đi vòng qua vòng qua vòng lại trong cuộc thi quý, ăn phao diện (món ăn căng tròn mềm xốp) muốn ới...

Thế nhưng vô luận khó khăn như thế nào, bọn ta chưa từng thỏa hiệp, chưa từng vứt bỏ đối phương. Chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, chúng ta là cốt nhục chí thân. Ta như vậy thương yêu nàng, luyện tiết nàng. Nàng cũng giống vậy...

Ta biết, nếu như không có Lăng Vi, năm tháng về sau chúng ta có thể gần nhau đến già; Nếu như không có Lăng Vi, nàng sẽ không ở thời điểm tốt nghiệp đại học lựa chọn nghe theo an bài.

Nhân sinh tiếc nuối nhất, không phải là không có kiên trì, mà là kiên trì đến cuối cùng phải thất bại trong gang tấc. Đây là nỗi đau mà những năm gần đây ta luôn giữ trong lòng.

“Diệu Diệu, hai ngày trước Lăng Vi đến tìm ta,” Chờ nàng khôi phục bình tĩnh, nàng buông ta ra, chậm rãi nói, “Nàng muốn ta đừng đem bức tranh ta vẽ nàng ra trưng bày.”

“Bức tranh gì?” Ta giúp nàng gạt tóc.

“Một bức tranh khỏa thân. Là bức tranh duy nhất ta giúp nàng vẽ.”

Ta đưa tay uy nàng, nàng vẫn khờ hé răng, chỉ là bình tĩnh đón lấy vỏ táo ta đang gọt xuống.

“Người biết không?” Nàng nhìn ta.

Ta biết, một buổi chiều gió êm dịu năm năm trước kia, ta đi ngang qua phòng nàng, theo khe cửa khép hờ thấy Lăng Vi duyên dáng yêu kiều, thành thật mà nói, ta cũng không quá kinh ngạc. Người học vẽ cho đây chỉ là một người mẫu, là chuyện bình thường. Thế nhưng ta thấy người trong bức tranh làm cho người ta cảm giác hít thở không thông. Ta nhẹ nhàng chạy xuống lầu, hận không thể đâm mặt mình vùi xuống đất.

Ta nháy mắt một cái, lắc đầu: “Không biết.”

“A,” nàng nhàn nhạt cười, “Người nói cho nàng biết, ta sẽ không đem nó bày ra. Bảo nàng yên tâm.”

“Tỷ,” ta cường ngạnh nói, “Đó là bức tranh của người, người muốn xử trí như thế nào thì xử trí như vậy, không cần thông qua người khác.”

”Diệu Diệu, nàng khẽ vuốt ve mặt ta, ôn nhu nở nụ cười, ”Người lại tính trẻ con.”

Ta đem táo đưa cho nàng: “Tỷ, ăn táo.”

“Ừ.”

Ta đợi đến đêm khuya mới chịu đi, ta phải nhìn nàng bình yên đi vào giấc ngủ mới thật sự yên tâm.

Ta không biết một vài chuyện, chỉ cảm giác mình đã uể oải bất kham. Thế nhưng vừa về đến nhà thấy Lăng Vi trong phòng khách, hút thuốc uống rượu, ta lại có cảm giác tức giận đến sùi bọt mép.

Ta tiến lên đoạt lấy điếu thuốc trong tay nàng ném vào ly rượu, tiếp đó đem toàn bộ quăng vào sọt rác.

“Lăng Vi, người tại sao có thể đối xử với tỷ ta như vậy?!” Ta cơ hồ là chỉ vào mũi mắng nàng, “Ta cho người biết, ai dám khi dễ nàng, ta sẽ liều mạng với người đó. Cho dù là người Lăng Vi!”

Nàng ngồi lẳng lặng, ngưng mắt nhìn ta. Vẫn không nhúc nhích. Nếu như không thấy được sự dịu dàng trong mắt nàng, ta sẽ cho đây là một bức tượng.

Ta đầy ngập lửa giận, không người hứng lấy, giằng co vài giây rốt cục phát không nổi nữa. Chỉ có thể cụt hứng ngồi xuống, âm thanh chậm lại:” ”Người biết nàng vì ta bỏ ra bao nhiêu không? Người biết a.”

## 5. Chương 5: Sinh Mệnh Chi Khinh (thượng)

“Không!” Ta hoảng sợ che mắt, “Người đừng nói!”

“Được, ta không nói,” nàng đứng lên, “Ta đi, sáng sớm ngày mai không tới gọi người.”

“Lăng Vi, người đi đâu?” Thanh âm của ta đều đang phát run, “Người không thể say rượu lái xe.”

“Ta tốt nhất ra cửa liền bị đụng chết.” Nàng đóng sầm cửa lại.

Ta bị chấn động đứng sững tại chỗ, hung hăng bấm bả vai, mới giật mình tỉnh táo đuổi theo. Nàng đã phát động xe.

“Lăng Vi!” Ta liều lĩnh mà đuổi theo, vỗ mạnh cửa xe nàng.

Xe đang chậm rãi chuyển động.

“Lăng Vi, ba ba ta chính là tai nạn xe cộ chết,” ta liều mạng quát, cơ hồ nhận không ra thanh âm của mình: “Mẹ ta nghe được tin tức này, chỉ đứng lên đi hai bước, thì ngã xuống.”

Xe càng chạy càng nhanh, ta ngã ngồi trên mặt đất, “Lăng Vi! Ta cũng sẽ như vậy!!!”

Xe ngừng. Nàng chạy tới ôm ta. Nước mắt ta không thể ngừng lại, cái gì cũng đều thấy không rõ, cái gì cũng đều không nghe được. Ta đã hoàn toàn ngừng lại, tim cũng ngừng đập. Ta cho rằng những năm nay

rèn luyện, có thể làm cho ta lột xác. Lại thành ra bất kham như vậy. Ta thủy chung vẫn không phải là các nàng động một chút liền ngọc vỡ gương tan.

Ta muốn nói: “Lăng Vi, đừng làm cho ta chọn. Ta có thể vì các người chết, thế nhưng đừng làm cho ta chọn.” Ta không biết mình có hay không biểu đạt hoàn chỉnh, còn là ý thức giành trước trước một bước biến mất.

Ngày thứ hai lúc tỉnh lại, mắt sưng húp cơ hồ không mở ra được. Ta mờ mịt ngồi xuống, thấy trên tủ đầu giường đặt một phần điểm tâm cùng một ít thuốc cảm mạo, mơ hồ nhớ lại sáng sớm Lăng Vi trước khi đi để lại cho ta. Ta đứng dậy rửa mặt, tiếp đó rót tách cà phê, lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon.

“Lăng Vi tỷ tỷ, tuần sau ta muốn đi,” Năm năm trước, ta ngồi trong phòng vẽ tranh của nàng, bắt chéo hay chân thoải mái mà hỏi nàng, “Người vẽ một bức tranh tặng ta được không?”

“Người là thật sự muốn đi?” Nàng hướng về phía bàn vẽ bận rộn, cũng không nhìn ta.

“Đó là đương nhiên, tỷ nói cơ hội như vậy cũng không nhiều, bảo ta phải biết quý trọng.”

“Ta hỏi người là có nghĩ đến, người nói cho tỷ người để làm gì?” Nàng quay lại nhìn ta một cái, tức giận nói.

Ta sửng sốt, lập tức gật đầu: “Ta đương nhiên cũng muốn.”

Nàng lại tiếp tục hoàn thành bức tranh của nàng.

“Lăng Vi tỷ tỷ, người vẫn chưa trả lời ta đấy? Tặng ta bức họa được chứ?”

Nàng lau thuốc màu, không nói gì. Bên trong phòng một trận trầm mặc.

Trầm mặc một lát, ta từ trên rương nhảy xuống: “Người không nói lời nào xem như đáp ứng ta rồi nga. Ta đi về nhà.”

Về sau, nàng không đến nhà ta nữa, thậm chí ngày ta đi, cũng không đến tiễn ta. Chỉ có Đàm Tu Uyển lời kéo ta liên tục nói, mấy lần đỏ vành mắt. Ta hai mắt nhắm lệ mà nghe, nhưng thủy chung tâm trạng không yên. Đợi được phi cơ bay khỏi đường chân trời, ta mới trốn vào trong phòng rửa tay khóc lớn một hồi. Ta rõ ràng ta buông tay cái gì: Từ nay về sau, ta thích nhất hai người, không có ta ở Thượng Hải, các nàng sẽ tương thân tương ái tương mạo tư thủ. Như vậy thật tốt.

Điện thoại di động vang lên. Là trợ lý cho ta biết buổi chiều có cuộc họp. Ta lại đi rót một tách cà phê, đề xuống cảm giác bị thương, thu thập bản thân một chút, vội vã chạy tới công ty.

“Người làm sao vội vã như vậy?” Lăng Vi thấy ta, đưa tay sờ sờ cái trán ta “Hạ sốt chưa?”

“Không có việc gì. Vết thương nhẹ không cần xuống hoá tuyến.” Ta đơn giản nói.

“Không mang theo thuốc đúng không? Lát nữa tới phòng làm việc của ta, chỗ ta có.”

“Được.”

Chúng ta cứ theo lẽ thường mà họp.

Giờ tan tầm, nàng lại tới gõ cửa phòng ta: “Đi thôi. Chúng ta đi xem Tu Uyển.”

“Tốt.” Ta chỉnh lý túi xách, cùng nàng đi ra ngoài.

“Sáng sớm ta cùng nàng nói điện thoại, nàng đã từ từ bình phục, muốn sớm ra viện.” Lăng Vi mặt mày hớn hở.

“Đúng vậy sao? Vậy thì tốt quá.” Ta kéo dây an toàn, ngực một mảnh yên lòng: Các nàng đã hòa thuận trở lại, nàng luôn là như vậy, chưa bao giờ để ta lo lắng.

Đàm Tu Uyển nằm trên giường bệnh, vừa ăn vừa cùng lão Lý nói chuyện, mặt mang ý cười, bầu không khí hòa hợp. Nhìn thấy chúng ta đẩy cửa đi vào, lão Lý nhanh chóng từ trên ghế đứng dậy: “Diệu Diệu, Lăng Vi, các người tới rồi. Ngồi.” Vừa nói vừa giúp chúng ta kéo ghế.

“Anh rể không vội.” Ta chạy tới, nhân tiện ngồi trên giường Đàm Tu Uyển, cười hi hi hỏi nàng, “Tỷ, ăn cái gì đây? Ngửi thật là thơm.”

“Tiểu hoàng thánh, ăn sao?” Đàm Tu Uyển nói xong liền đưa qua tính toán đút cho ta.

Lăng Vi kéo lại nàng: “Đừng, người đang cảm mạo, đừng lấy bệnh nàng.”

“A a a.” Ta giương miệng không nuốt phục mà kêu to.

Đàm Tu Uyển nhìn ta một chút, lại nhìn Lăng Vi, nở nụ cười: “Ta đây nâng lên thật cao, không cho nàng ăn.”

“Tốt tốt.” Ta ngoáy đầu lại chuẩn bị tiếp nhận.

Lăng Vi lấy tay chặn mắt, một bộ không nỡ thấy bộ dáng thảm hại của ta.

“Ha ha, các người còn chưa ăn cơm đi?” Lão Lý lại đứng lên, “Ta xuống đi mua một ít điểm tâm tới.”

Lăng Vi khoát khoát tay, vừa muốn cự tuyệt, lại bị ta cướp ở trước mặt: “Cám ơn anh rể.” Hẩn hời lòng đi ra.

Ta nhảy xuống giường, cởi áo khoác, còn chừa lại một cái áo POSE thoải mái, một lần nữa ngồi xuống. Đàm Tu Uyển chỉ vào hình con dê trên áo ngắn tay của ta, đặc ý không chịu được: “U ~~người quá yêu nghiệt!”

Ta sững sốt, đứng dịp thấy Lăng Vi cũng mở khuy áo, áo khoác vừa cởi ra để lộ ra chiếc áo bên trong thấp đến ngực. Vì vậy ta cùng Đàm Tu Uyển cùng nhau chỉ về phía nàng: “U ~~ người quá yêu nghiệt Too.”

Nàng nhìn chúng ta một cái, tự tin mười phần mà xoay người, đem áo khoác quăng lên kệ quần áo của Đàm Tu Uyển, vấy ngắn bên trong lộ rõ. Ta lập tức dời đi mặt trận cùng Lăng Vi chỉ vào Đàm Tu Uyển: “U ~~ người cái này yêu nghiệt Three.”

Ba người thân mật cười thành một đoàn.

Từ bệnh viện hiện ra, bầu trời dĩ nhiên có tuyết rơi, việc này thế nhưng làm Lăng Vi hài lòng muốn chết. Thời điểm nàng ở quê nhà Hải Nam, tuyết rơi-chỉ sợ ở Thượng Hải chỉ có nàng mới kinh hãi. Nàng đem xe dừng ở bên ngoài lối đi bộ, nhất định phải lôi kéo ta đi bộ một chút. Ta chỉ có áo ngoài che, lạnh run theo sát phía sau nàng. Nàng lại một chút cũng không sợ lạnh, giang hai cánh tay ngâm nga hát, nhảy nhót trên cầu thang.

“Lăng Vi, người cẩn thận té ngã.” Ta giữ chặt tay nàng.

Nàng tựa hồ chơi rất nhiệt tình, đi hai bước còn nhảy.

“Người nếu như té gãy chân, ở bệnh viện mừng năm mới ta cũng mặc kệ người.” Ta đe dọa nàng.

Nàng quay sang nhìn ta một cái, tươi cười nhìn về phương xa: “Nhìn xem, Diệu Diệu, phía đông.”

“Nha! Đúng nga,” ta dùng giọng nói kinh ngạc phối hợp nàng: “Hôm nay mới vừa làm ra sao?”

“Diệu Diệu, người còn nhớ rõ trước đây người cùng Tu Uyển mang ta đến phía trước dạo chơi không?” Nàng dùng bước.

“Ừ, nhớ kỹ. Ngày đó còn là ngày nghỉ tết âm lịch, chen lấn muốn chết.” Ta ngẩng đầu nhìn phía bờ đối diện. Đó là nơi Lăng Vi tới Thượng Hải học năm thứ nhất, bởi vì người trong nhà phản đối nàng học vẽ tranh, cho nên nàng không có về nhà mừng năm mới. Ta cùng Đàm Tu Uyển tận tình mang nàng đi chơi hết tòa thành thị này.

Đúng vậy a, khi đó chúng ta muốn tìm một vị trí ngắm cảnh phải chen lấn nửa ngày. Ta lúc đó đã nghĩ, có gì đặc biệt hơn người đây, nhiều người như vậy, cùng nhau trải qua, hư hỏng, có tiền, không có tiền, không phải cũng ở chỗ này chen lấn sao, có cái gì khác nhau.”

Ta lẳng lẳng nhìn nàng, nàng mặt hướng bờ đối diện, trong mắt có nước gợn rạo rục, dịu dàng chiếu sáng.

“Sau lại tốt nghiệp đại học, ta lại cùng người đi tới nơi này một lần nữa. Lần kia rất ít người, ta từ bên kia nhìn qua. Thấy bên này cảnh tượng đoàn người vội vã. Tốt, hư hỏng, có tiền, không có tiền, vừa xem hiểu ngay.”

Lòng chợt co rút, ta đã biết người muốn nói gì.

“Lần kia ta chỉ muốn, nếu như ta cả đời chỉ có thể ăn phao diện, có đúng hay không cũng để cho người bên cạnh theo ta cả đời ăn phao diện đây; Nếu như ta vẫn chỉ có thể hèn mọn mà sống, có đúng hay không cũng để cho người cùng ta cùng nhau hèn mọn mà qua đây... Dù cho nàng nguyện ý, ta lại có thể hay không nhẫn tâm?” Nàng thủy chung mỉm cười.

Ta quay đi... Không cho nàng nhìn thấy mặt ta đầy nước mắt: “Lăng Vi, chúng ta trở về đi. Ở đây quá lạnh.” Ta buông ta nàng ra, nhanh chóng xoay người đi trở về

Nàng gọi ta: “Ta vẫn chưa nói hết.”

Ta một khắc không ngừng chạy trở về trong xe, ngồi ở ghế phó lái, thấy nàng còn đứng tại chỗ, hai tay cầm trong túi áo khoác, xa xa nhìn ta. Ta hít mũi một cái, gọi điện thoại cho nàng: “Lăng Vi, chớ nói nữa, trở về đi.”

“Why? Give me a reason.”

“Lăng Vi, I love you so much.”

“So?”

“Too much pain.”

Nàng đứng đó, nắm điện thoại nở nụ cười.

## 6. Chương 6: Sinh Mệnh Chi Khinh (hạ)

Đàm Tu Uyển chọn đêm 30 tết làm ngày khai trương hành lang triển lãm tranh, bằng hữu trên phương diện làm ăn tới rất nhiều. Hành lang triển lãm tranh nho nhỏ chứa không hết nhiều người như vậy, Đàm Tu Uyển không thể làm gì khác hơn ngoài việc đứng bên ngoài cửa hàng cùng bọn họ trò chuyện, thỉnh thoảng an bài lẳng hoa tân khách đưa tới. Thời điểm ta cùng Lăng Vi đi tới, liền thấy nàng ôm một lẵng hoa cùng một đồng người vây quanh. Lăng Vi hiện ngang lăm liệt đi tới ôm nàng một cái, tiếp đó cũng không thoát ra được. Ta hạ lông mi xuống, quyết định không xung phong lao vào biển lửa. Vòng qua đoàn người, xa xa đối với hai người các nàng cười cười, chui vào hành lang triển lãm tranh.

Hành lang triển lãm tranh được chia thành hai gian, gian bên ngoài rộng hơn, trưng bày đều là những bức tranh cùng một màu, phong cách thập phần thanh lịch. Đàm Tu Uyển từng nói qua, vị trí tác phẩm dựa theo thẩm mỹ của khách hàng, nàng hiểu rõ lĩnh vực y dược, khách hàng chủ yếu đều là bệnh viện lớn và liên quan đến lĩnh vực dược phẩm. Ta chậm rãi đi tới nhìn, hành lang triển lãm tranh nho nhỏ, làm cho ta sáng tỏ chính là Đàm Tu Uyển—một người khôn khéo lanh lợi biến thành một thương nhân thành thực. Ta xoay người nhìn ra ngoài cửa, nàng đứng trong đám người, dáng vẻ ưu nhã, trò chuyện vui vẻ. Trong nháy mắt, ta dường như có chút hoảng hốt, nàng hiện tại mới chân chính là nàng sao? Ta khắc sâu trong trí nhớ, hình tượng một người siêng năng tinh tế, có lẽ khoảng thời gian đó chỉ là một bản nhạc đệm trong sinh hoạt của nàng. Bản nhạc đệm mà thôi, nàng lại trở về là nàng, thi triển thiên phú chân chính của nàng.

Ta đi vào phòng trong hành lang triển lãm tranh, là một hành lang trưng bày những sản phẩm không bán. Bức tranh đầu tiên là bức tranh của ta, màu sắc tươi đẹp, cùng bên ngoài thanh lịch không giống nhau. Thời điểm ta vẽ cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy, để chúc mừng nàng khai trương, dùng màu sắc đặc biệt rực rỡ, có vẻ giương nanh múa vuốt. Phía sau là vài bức tranh của người khác nàng tự tay cất giữ, bức tranh của nàng, còn có Lăng Vi: Màu lam trời, xanh nhạt biển, trời và biển giao cùng một điểm, có chiếc thuyền màu trắng nho nhỏ. Vốn là một tràng cảnh cực bình thường, thế nhưng...

Không trung vẽ loạn lại rất trùng lặp, sau khi chiếc thuyền nhỏ xuất hiện địa phương đó liền ngừng sinh sôi, phía dưới chiếc thuyền nhỏ là nước biển màu xanh có thể nhìn thấy đáy. Trời và biển cứ như vậy chia cắt ra, trong khoảnh khắc nhìn thấy bức tranh, ta chỉ thấy một cỗ áp lực chưa từng có.

Lăng Vi không nên vẽ bức tranh như vậy, nó nên sáng sủa, khoa trương, cho dù là đau đớn cũng dùng phương thức sắc bén để biểu đạt. Mà không phải âm ỉ như vậy. Ta đem tầm mắt dời xuống, thấy tên bức họa < đời=”” người=”” trở=”” về=””>.

Sương mù trong nháy mắt phủ đầy đôi mắt ta, ta ngẩng đầu, mở lực mở to mắt chuyển động nhẩn cầu, không muốn người khác nhìn thấy. Ta rất sớm đã biết tình cảm của Đàm Tu Uyển dành cho ta, ta theo lẽ thường cho rằng, Lăng Vi cũng đồng dạng thích nàng.. Đàm Tu Uyển có lão Lý, ta không dám theo hỏi: Vì sao? Ta chỉ là nhìn các nàng vẫn như cũ vừa cười vừa nói, nàng len lén tưởng tượng nguyên nhân các nàng chia tay: Có thể là tình cảm nhạt dần nên dẫn đến chia tay đi...

Trở về mấy tháng này, ta cứ như vậy mơ hồ nói yêu nàng, lại như hình với bóng dính lấy hai nàng. Ta vẫn nghĩ, chờ Đàm Tu Uyển chắc chắn kết hôn rồi, ta liền nói cho nàng biết: Lăng Vi, kỳ thực ta một mực chờ người, ta thật lâu trước đây đã như vậy bắt đầu chờ người. Ta không nghĩ đi phá rồi người cùng Đàm Tu Uyển, ta chỉ là chờ tại chỗ này. Ta cho người những năm tháng còn lại, thuận tụy không cần nghe được đáp án của người. Đây là chuyện dừng cảm nhất trong cuộc đời ta.

Ta theo trần nhà thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn bốn chữ nhỏ: Chờ người trở về. Như vậy, Như vậy, Lăng Vi, người cũng muốn ta. Như vậy, hoá ra, hoá ra, ta cho tới bây giờ đều không phải là cô đơn đi. Ta bật cười.

Cành lá hương bồ mềm như tơ, bàn đá không dời đi. Cũng có thể suy diễn như vậy a.

"Diệu Diệu, bức tranh của người thật đẹp," Lão Lý không biết lúc nào tới, đang nhìn bức tranh của ta, "

Chữ ký phía trên cũng thực đẹp mắt, tựa như một con chim diểu nhỏ."

"Anh rể, ta đây là cố ý thiết kế thành như vậy." Ta giải thích cho hắn nghe, "Ta họ Mâu, đúng lúc là một dây mướp, thêm một , làm diểu bay cao."

"Ai nha, thật thú vị." Hắn tấm tắc khen.

"Đây có là gì," Lăng Vi tiến vào, phía sau còn có Đàm Tu Uyển, "Nàng nếu như đem chữ đó mở ra thành Diệu , có thể vẽ thành một bức tranh thiếu nữ. Vậy càng có ý tứ."

"Hừ, " ta gờ gờ cầm lên, " "Ta muốn là một nam nhân, liền nhắc một nét bút. Để cho bọn họ biết một chút cái gì gọi là nghệ thuật gia. Ai? Các người thế nào đều vào đây?"

Đàm Tu Uyển cười đi đến kéo tay ta: "Đi thôi, thiếu nữ nghệ thuật gia, chúng ta nên trở về nhà đón tất niên."

"Ta ở phía trước dẫn đường, các người lái chậm chậm." Lão Lý đóng cửa cửa hàng, cùng Đàm Tu Uyển cùng nhau lên xe hắn.

Ta bò lên xe Lăng Vi, kiểm không được vui vẻ, nhào qua ôm nàng: "Lăng Vi, Lăng Vi, ta thật thích người."

Nàng ôm đầu ta hôn một cái, cười nói: "Lát nữa ta phải hỏi một chút Tu Uyển, hành lang triển lãm tranh dùng loại tinh dầu nào a, thế nào đem người huân đến xuân ý dạt dào."

Ta lập tức lui trở về, kéo dây an toàn đeo vào, ngồi nghiêm chỉnh: "Lái xe của người đi."

Thời điểm lão Lý còn đang hăng say trong phòng bếp, ta cùng Lăng Vi lôi kéo Đàm Tu Uyển vừa ăn đồ vặt vừa lớn tiếng khen ngợi hắn.

"A, anh rể thực sự là vào được phòng bếp ra được phòng khách nha."

"Hàng cao cấp không sai."

"Người xem thần sắc của hắn, đơn giản là nhân trung long phượng ~"

"Tư thế cầm dao, càng ngọc thụ lâm phong..."

"Được rồi được rồi, " Đàm Tu Uyển cầm hai chén trà nhét vào tay chúng ta, " "Chịu không nổi các người. An tâm đi, không có ý định gọi các người đi hỗ trợ."

"Không nói sớm, miệng thật là khát." Ta ôm lấy chén trà cùng Lăng Vi cụng ly, uống trà.

Đàm Tu Uyển liếc chúng ta một cái, theo trong bóp da móc ra một bao lì xì đưa tới tay ta.

"Cái gì đây?" Ta cân nhắc, có điểm chìm.



“Ta mua cho người một phòng ở. Lúc rảnh rỗi đi xem, chỗ đó cách công ty các người rất gần.”

“...” Ta cơ hồ há hốc mồm, “Tỷ, người cho tiền mừng tuổi liền cho phòng ở?”

Lăng Vi cũng có chút ngời không yên: “Tu Uyển...”

Đàm Tu Uyển ý bảo nàng đừng nói, lại đưa ánh mắt chuyển hướng ta: “Ký túc xá tuy tốt, chung quy không phải là nhà của mình. Người vào ở đến lâu như vậy, ngay cả một chút bày trí cũng không thêm.

Cho người một nơi ở ổn định, để cho tiện bề lần qua lần lại.”

“Tỷ,” Ta kính ngưỡng nàng không gì sánh được, nói “Người chính là nữ nhân vĩ đại nhất trên thế giới này.”

“Ta vẫn cho là nhân vật kia là do mẹ người đảm nhiệm.” Lăng Vi ở bên cạnh thừa cơ hội xen mồm.

“Nàng năm năm trước đã về hưu.” Ta nịnh hót rót nước cho Đàm Tu Uyển.

“Thật ngoan.” Đàm Tu Uyển sờ mặt ta, cười khanh khách uống trà.

“Lễ mừng năm mới sang năm cũng cho ta phòng ở sao?” Ta cười hi hi hỏi.

Nàng để ly xuống, hai tay nâng lên mặt của ta, ôn ôn nhu nhu đáp: “Đó là đương nhiên... Không thể nào.”

Sau buổi cơm tối, Đàm Tu Uyển lôi kéo ta xuống phòng bếp cùng nàng cắt hoa quả. Nàng cắt, ta ở bên cạnh giúp nàng sắp lên đĩa.

”Diệu Diệu, chờ qua nghỉ đông, ”Diệu Diệu, chờ nghỉ đông qua, người bớt thời giờ cùng ta đi xem nhà.”

“Tỷ, không cần vội.”

“Diệu Diệu,” nàng than nhẹ, “Ta có thể vì người làm bấy nhiêu.”

“Tỷ, không ít.” Ta đưa tay ôm nàng một cái, bướng bỉnh nói, “Một bàn thức ăn, ta đều ăn không xong.”

Nàng cười vỗ vỗ ta, không thèm nhắc lại. Đây là chúng ta ăn ý. Chúng ta là tỷ muội, chỉ có cảm ơn, không có oán giận.

Đêm trừ tịch, đêm khuya người không tỉnh. Ngoài cửa sổ là tiếng pháo vang dội.

Ta cùng Đàm Tu Uyển ngồi ở phòng khách nói chuyện đến hơn nửa đêm, mới tự rón rén trở về phòng. Lăng Vi đã ngủ, hơn nữa còn là không khách khí chút nào ngủ ở chính giữa giường. Ta rón ra rón rén xốc lên một góc chăn, định đem mình nhét vào trong chăn. Nàng đã có cảm ứng mà xê dịch thân thể, chừa lại một không gian dư dả cho ta. Chờ ta nằm xuống, nàng lại tự giác dán đến, một cánh tay tự giác khoác lên người ta, Ta nhìn nàng an tĩnh ngủ, nhịn không được tiến tới, cọ cọ lỗ mũi nàng. Tiếp đó bám vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Lăng Vi, chúc mừng năm mới ~~, mùa xuân tới rồi a ~.”

“Ừ?” Nàng có chút bị đánh thức, mắt hé mở, bĩu môi la hét, “Mùa xuân? Ta nằm mơ sao?”

Ta bất động thanh sắc đem mặt quay sang hướng khác, đùa dai mà nở nụ cười. Khiến nàng nghi hoặc đi thôi, mùa đông buồn chán kéo dài, với ta đã kết thúc từ lâu.

## 7. Chương 7: Đàm Tu Uyển Tuyệt Tình (thượng)

Lăng Vi là người ta thích nhất trong khoảng thời gian học đại học, cũng là người ta từng hy vọng nàng không tồn tại.

Mà giờ khắc này, nàng đang ở bên trong phòng làm việc của ta, đang đứng trước mặt ta, chắt vắn ta: “Tu Uyển, người đến tột cùng muốn làm cái gì?”

“Mở hành lang triển lãm tranh mà thôi,” ta minh bạch nàng vì sao mà đến, “Người khấn trương như vậy làm gì?”

Nàng nhìn ta chằm chằm: “Người không thể đối với nàng nhân từ một chút sao?”

“Nhân từ?” Ta cười nhạt, “Nàng là một tay ta nuôi lớn, một tay ta bồi dưỡng! Là người quan trọng nhất của ta! Ta vì nàng tốn bao nhiêu tâm huyết, người biết không?! Người cư nhiên dùng hai chữ” nhân từ “tới vũ nhục ta?!”

“Tu Uyển, người buông tha nàng đi.” Lăng Vi không loạn chút nào, hiển nhiên đến có chuẩn bị.

Ta tăng cường độ âm thanh: “Những lời này hẳn là nên để ta nói. Lăng Vi, người buông tha nàng đi.

Trên thế giới có nhiều người như vậy, người cùng ai cũng được, không nên cùng nàng? Nàng mới vừa trở về, người biết người làm như vậy, đối với danh dự của nàng ảnh hưởng lớn bao nhiêu sao? Người đi nghe một chút tin đồn bên ngoài, ngay cả phòng tập thể hình cũng đang nghị luận các người!”

“Tu Uyển, năm năm, ” vành mắt của nàng có chút đỏ lên, người vẫn không thể tiếp nhận ta cùng nàng sao?”

“Không thể, đừng nói năm năm, mười năm, hai mươi năm, cả đời, kiếp sau, cũng không thể!” Ta nói như đinh đóng cột.

Hai tròng mắt của nàng sâu không thấy đáy. Đây là tín hiệu nàng thương tâm.

“Trừ phi, người có thể làm cho nàng rời khỏi ta.” Ta nghiêng đầu nhìn sang một bên, tượng trưng chỉ cho nàng một lối thoát.

“Đừng giả mù sa mưa.” Lăng Vi buồn bã cười, “Tu Uyển, ta ngày hôm nay không phải tới đây cùng người nói đạo lý. Ta cũng không phải nói không lại người, mới đứng ở chỗ này nghe người nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Chỉ là mấy thứ này chúng ta âm ỉ đến hừng đông cũng vu sự vô bổ. Người đột nhiên muốn mở hành lang triển lãm tranh, không phải là muốn đối với nàng làm ra ám chỉ, áp lực nàng sao? Kỳ thực cho đến hôm nay, người căn bản không cần làm như vậy. Người lần trước ở trên xe đề cập một chút đến chuyện ở phòng tập thể hình, nàng gần đây có ít nhiều thay đổi, lời nói cùng tác phong làm việc cũng thu liễm đi rất nhiều. Nàng bảo vệ người như vậy, cho dù người xảy ra một chút chuyện, bọn ta sẽ tận lực đến hỗ trợ.”

Ta cắn chặt răng, mặt không thay đổi nhìn nàng.

“Nhưng mà, còn người? Người luôn miệng nói nàng là người trọng yếu nhất của người, vậy người có nghĩ tới hay không vì sao năm năm trước, nàng không trở về? Người gặp qua dáng vẻ nàng khi công tác cùng thời điểm nàng rời nhà non nớt có bao nhiêu khác biệt? Hiện tại một mình thông thạo đảm đương mọi phía. Đây không phải nàng đã trải qua rất nhiều lần lột xác? Người cùng ta đều là người từng trải. Chỗ bất đồng chính là, chúng ta khởi điểm còn có thể giúp đỡ lẫn nhau, mà nàng lẻ loi một mình. Tu Uyển, một người phải liều mạng như vậy, chỉ có một lý do: Ngày đó nàng ra đi đã không nghĩ trở về.”

“Người đi ra ngoài đi, ta phải gặp khách hàng quan trọng.” Ta ấn nút ngắt tiếng chuông điện thoại, phất tay cắt đứt nàng.

“Chính người suy nghĩ thật kỹ đi.” Lăng Vi nhìn ta một cái, sắc mặt tinh tảo đi ra ngoài.

Ta biểu hiện ra vẫn đang trước sau như một mà làm việc, ngược lại giãy giụa lợi hại. Mấy năm nay Lăng Vi kiên trì, ta đều nhìn ở trong mắt, ta không phải là không có cảm động, không phải là không có nhẹ dạ. Nhưng mà... Khi ta ở bên ngoài nghe được người khác nói các nàng rất xứng đôi, trong lòng ta liền ghen tỵ muốn điên. Ta để bút xuống, hai tay nhẹ nhàng đè xuống huyết Thái Dương, quyết định đến nhìn hành lang triển lãm tranh.

Xe đi qua giao lộ cuối cùng, ngoài ý muốn thấy được Diệu Diệu cùng Lăng Vi, giống như là mới từ hành lang triển lãm tranh đi ra, vừa đi vừa nói cười. Trên đất lướt qua một trận gió, Diệu Diệu nhắm mắt lại quay đầu, Lăng Vi lập tức chắn phía trước nàng, lấy ra khăn tay giúp nàng xoa khóe mắt. Nàng tựa hồ nói gì đó, Diệu Diệu lập tức nở nụ cười, đuổi theo đánh nàng hai cái. Tình cảnh này... Cũng may đèn xanh sáng, ta gia tăng chân ga, đảo mắt thì nhìn không thấy các nàng.

“Ô ô, tỷ

~ Lăng Vi tỷ tỷ nói ta lớn lên giống con cú mèo, ô ô

”.

“Lăng Vi tỷ tỷ là khen mắt người to đi.”

“Ô ô ~ nhưng mà, nàng xoay đầu của ta, muốn ta chuyển 180° cho nàng xem.”

“...”

Thời điểm mới quen biết, Lăng Vi xa cách không giống như hiện tại. Nàng năm đó chỉ là một tiểu cô nương vô pháp vô thiên bị người nhà làm hư, có điểm không thiết thực tiểu ảo tưởng, cũng có thể vì một ít chuyện điên rồ mà xông pha khói lửa, sẽ không tiếc...

Nàng kéo một cái áo lông cùng rương hành lý rời nhà trốn đi, từ Hải Nam đi đến Thượng Hải, đồng thời sơn sắt tuyên bố không học ra dạng tuyệt không quay về... Như vậy tiểu hài tử liều lĩnh, sẽ không khiến ta thích. Thế nhưng trên người nàng có một loại khí chất đặc thù, không thể không hấp dẫn tất cả mọi người đến quan tâm nàng, đối với nàng vài phần kính trọng.

“Lăng Vi, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi?”

“Tốt.”

“Lăng Vi, thời tiết lạnh, nên đổi thành giày xăng-đan.”

“Nga, ta quên, hoàn hảo có người nhắc nhở ta.”

“Lăng Vi, ta mua ba bộ găng tay, ta một bộ, muội muội ta một bộ, người một bộ. Thời điểm vẽ nhớ kỹ mang vào a, nếu không muốn nứt da.”

“Cám ơn người, Tu Uyển.”

Ta chủ động tiếp cận nàng, quan tâm nàng, giúp nàng thích ứng cuộc sống ở Thượng Hải. Nàng cũng rất nhanh đem ta làm bằng hữu tốt nhất.

Ta lần đầu tiên mang nàng về nhà, nàng hỏi ta: “Tu Uyển, nhà người tại sao xa như vậy?”

Ta nói: “Đúng vậy, ba mẹ ta mua, bọn họ không hy vọng ta học vẽ, nhưng là ngoài tầm tay với không quản được ta. Liền đem phòng ở mua xa một chút, muốn làm khó dễ ta, để cho ta biết khó mà lui.”

Nàng giật mình mở to hai mắt: “Trời ạ, Tu Uyển, thật nhìn không ra người sẽ làm chuyện như vậy.”

Ta cười: “Vì sao?”

“Người lý trí như vậy, trầm ổn như vậy... Không giống, quá không giống.”

“Ha ha.” Ta cười nàng cũng không hiểu ta. Ta cũng không có như vậy lý trí, ta cũng sẽ vì đồ vật ta xem trọng mà phần đầu quên mình.

“Ô

tỷ...”

“Lăng Vi, người đừng khi dễ Diệu Diệu nhà ta.”

“Được rồi được rồi, trong chốc lát trên đường phố, ta mua cho nàng chút kẹo ăn.”

“Ta mới không cần ăn kẹo của người, sẽ sâu răng nha!”

“Ta đây mua cho người khổ qua ăn.”

“Tỷ

~”

“Lăng Vi!”

Quan hệ của ta cùng Lăng Vi ngày càng gần, nàng cũng càng ngày càng nhiều lần chạy đến nhà ta. Nàng thích trêu chọc Diệu Diệu. Mỗi khi thấy các nàng hô to gọi nhỏ trong phòng khách chơi đùa, từ đáy lòng ta dâng lên một niềm hạnh phúc.

Loại hạnh phúc này vẫn duy trì liên tục đến trước đêm tốt nghiệp. Ta đi giúp Lăng Vi thu dọn ký túc xá, trong lúc vô ý phát hiện trên tủ sách nàng kẹp một xấp giấy phác họa thật dày, tất cả đều là vẽ Diệu Diệu.

Bên ngoài dùng giấy lớn bao lại, ngụy trang rất khéo. Ta ngồi trên viên gạch lạnh lẽo, một tờ lại một tờ liếc nhìn, đau lòng đến chết lặng. Ta xé hết tập tranh của nàng,, đem nàng mắng một trận.

“Diệu Diệu vừa mới vào đại học, người nhìn nàng xem, cuộc đời nàng vừa mới thay đổi. Người muốn làm gì? Tính toán dư luận dè chết nàng?! Đừng nói với ta người cỡ nào thích nàng, nhìn lại tính tình của người. Một nhà vẽ tranh nhỏ, chút tiền lương ngay cả chính người đều nuôi không nổi, còn muốn gạt hại muội muội của ta! Người không xứng!” Ta dùng rất nhiều lý do đường hoàng, âm thanh bén nhọn phát tiết phần nộ. Ta không có cách nào khác, bốn năm đối với nàng thật tốt, ta chưa bao giờ làm rõ. Mà giờ khắc này, lòng tự ái không cho phép ta khóc lóc kể kể nàng bạc tình, ta chỉ có thể đem muội muội ta bảo vệ, là việc trọng yếu nhất.

“Tu Uyển, xin lỗi.” Nàng cúi đầu, gần như lấy hết dũng khí nhìn ta.

Kỳ thực chúng ta không hiểu hết.

“Diệu Diệu, chị người bị bệnh, hiện tại đang trong bệnh viện.”

Mấy ngày liên tiếp lẫn lộn khó ngủ, rất cực vất vả lâu ngày khiến ta sinh bệnh. Đầu óc ta quay cuồng mơ màng màng nghe được lão Lý đang coi điện thoại cho Diệu Diệu.

“Ai bảo người gọi cho nàng?” Ta tức giận liếc hẩn một cái.

“Đó không phải là... Người trong nhà.” Lão Lý tính tình rất tốt, cho tới bây giờ đều nghe theo ta.

“Muốn gọi nàng, sẽ không chờ ta tỉnh lại mới gọi? Người thật nhiều chuyện.” Ta trở mình không để ý đến hẩn nữa.

## 8. Chương 8: Đàm Tu Uyển Tuyệt Tình (hạ)

Diệu Diệu rất nhanh đã tới, nàng nhẹ nhàng gọi ta một tiếng. Ta không để ý tới nàng, Lão Lý biết điều liền tìm cái lý do rời khỏi phòng bệnh, ta mới mở mắt. Nàng khẽ cúi đầu giúp ta chỉnh lý chăn bông, hàng lông mi thật dài cùng làn da trắng như tuyết, hình ảnh thật mờ nhạt. Nàng từ nhỏ cứ như vậy, trời sinh bộ dáng mỹ nhân...

Ta dời đi ánh mắt, thoáng nhìn ống truyền dịch trên mu bàn tay, chỉ có một trận buồn bực: “Giúp ta đem nhỏ, nhìn đáng ghét.”

Nàng ngẩng đầu thật mạnh, sợ hãi mà khuyên ta: “Tỷ, không rút ra được không? Bác sĩ nói người thiếu máu, phải thêm chút chất dinh dưỡng.”

“Nhỏ nhỏ!” Nàng dáng vẻ thận trọng, cúi đầu nói câu “Xin lỗi” giống hệt Lăng Vi, mềm mại vô tội nhưng lại đáng trách! Trong lòng ta xông tới một cỗ tức giận: “Ta muốn cái gì cũng đều không thể, nghĩ cái gì cũng đều không thể, phải không?”

“Tỷ, tỷ!” Nàng hốt hoảng nhào tới ôm ta, “Người nghĩ gì đều có thể, người muốn làm cái gì thì làm cái đó, người muốn thích người nào liền thích người đó, không có gì là không được.” Thời điểm nàng ôm ta khóc rống. Hóa ra là như vậy, nàng cái gì cũng đều biết.

Lòng ta như có một loại vũ khí bén nhọn xẹt qua, không tiếng động mà chảy máu, không âm thanh mà đau đớn.

“Tỷ, đừng lo, không có gì làm không được.” Năm năm trước, thời điểm ngày cuối cùng nàng phải đăng ký nguyện vọng, nàng thoải mái quay đầu lại nhìn ta, vành mắt dù có chút đỏ bừng, vẫn miễn cưỡng cười cười...

“Tu Uyển, Diệu Diệu đâu?” Ngày Diệu Diệu đi, chạng vạng Lăng Vi tới nhà tìm nàng.

“Đi rồi, chuyến bay hôm nay. Ngượng ngùng, ta đã nói với người, người sai rồi.” Ta hứng thú ngồi trên ghế sa lon.

Nàng cứng ngắc ở nơi đó, dùng ánh mắt không dám tin nhìn ta, bất động hơn mười phút nói không nên lời.

Ta nhìn đến chỗ nàng: “Đó là bức tranh người vẽ cho nàng sao? Chờ nàng lần nào trở lại... Cho nàng sao.”

“Phanh!” Nàng tức giận đem bức tranh quăng xuống sàn nhà, ngón tay chỉ vào người ta, từng chữ thốt ra: “Đàm Tu Uyển, người thật tàn nhẫn!” Nói xong xoay người rời đi, “Phanh” một cái đóng sầm cánh cửa.

Ta lẳng lẳng ngồi trên ghế sa lon trong chốc lát, mới nhặt lên bức tranh của nàng, mở ra: Trời xanh lam, biển rộng, thuyền buồm. Ra đi sẽ có ngày trở về. Trong lòng ta cười nhạt: Bất luận người nào phụ ta, ta đều có thể lập tức bỏ hết ôn nhu, đối xử lãnh khốc. Đối với ba mẹ ta là như vậy, đối với Lăng Vi cũng là như vậy...

Ta như thường ngày xem ti vi, ăn, thu dọn gian phòng, tắm... Tiếp đó lên ban công thu gom quần áo, có một cái áo ngủ Diệu Diệu vừa mới thay hôm qua, Ta đưa tay sờ sờ, tiếp đó ôm nó ngồi chồm hổm xuống, chặt vật khốc rống.

Ta thủy chung không lừa được bản thân ta, vô luận ta suy nghĩ thế nào: Theo đến nhà nàng đối với nàng thật tốt, là vì khiến cho ba mẹ nàng có thể yêu thích ta nhiều thêm một chút; Sau đó lại cố ý ở lại Thượng Hải cùng nàng, mục đích chính là không muốn cho ba mẹ ta thư thái thỏa mãn; Thậm chí hiện tại kế thừa gia nghiệp, không chỉ là cho nàng đào tạo chuyên sâu mà còn để cho nàng hi sinh, làm cho Lăng Vi hết hi vọng, cũng chính là để cho ta được thỏa mãn... Cho dù ta có nhiều lý do như vậy, có thể hô to rằng bản thân sáng suốt. Nàng luôn tồn tại trong tư tưởng của ta. Những năm tháng sống nương tựa lẫn nhau, có cười có khóc, đã sớm không còn là ý niệm buồn cười ấu trĩ phải kiên trì. Đó chính là đau nhức chân chân thật thật chia lìa, ta ôm quần áo, ở ban công khóc thật lâu. Ta không thể khóc trước mặt người khác, chỉ có thể ở nơi này khóc một trận.

“Diệu Diệu, đã đến giáng sinh, trường học được nghỉ không? Có muốn về nhà không?”

“Tỷ, không được a, ngày nghỉ phải đi tác nghiệp, qua nghỉ chính là cuộc thi, đọc sách suốt đêm cũng không xong.”

“Diệu Diệu, không phải người đang nghỉ hè sao? Về nhà không?”

“Tỷ, không về được, trường học có hoạt động thực tập.”

“Tỷ, lão sư đề cử cho ta đi công tác, rất vội vàng, bắt quá ta rất thích.”

“Tỷ, ta phải đi Mĩ Quốc một năm, thật hưng phấn a.”

Thời điểm ban ngày bận rộn qua đi, trở lại gian phòng vắng vẻ, ta nhiều lần lật xem tin nhắn của nàng.

Ta ngày đêm chờ đợi nàng trở về, nàng lại càng ngày càng bận rộn.

Đến đêm trừ tịch năm thứ ba- Trước đêm ba mươi, ta cùng nhân viên trong công ty cùng nhau ăn tất niên, sau đó đến dưới hầm tửu điểm gửi xe, ngoài ý muốn gặp Lăng Vi. Nàng thay đổi rất nhiều, tóc dài được uốn cong, trang dung tinh xảo, quần áo hoa lệ. Thời điểm nàng tắt điện thoại, xoay người mở cửa xe, phát hiện ra ta, chúng ta cứ như vậy nhìn nhau, một lúc lâu, cùng nhau cười. Hướng về phía đối phương đi tới. Đây gọi là cười một cái hóa giải hận thù đi...

Chúng ta tìm một quán cà phê, ngồi xuống chậm rãi trò chuyện. Hóa ra từ lúc Diệu Diệu đi, nàng từ bỏ công việc cũ, dựa vào quan hệ tìm được chức quản lý trong một xí nghiệp, trải qua hơn hai năm phấn đấu, đã thăng lên phó tổng. Ta nói rất nhiều chuyện của Diệu Diệu cho nàng nghe, ta biết nàng muốn nghe. Kỳ thực ta còn muốn nói “Xin lỗi”, nhưng ta không có nói ra, chỉ nói trong lòng mình.

Sau ngày đó, chúng ta khôi phục quan hệ, lúc rỗi rảnh, chúng ta sẽ cùng đi dạo phố, uống chút trà. Tuy rằng đã không còn trở lại như lúc xưa, chúng ta dù sao cũng là bằng hữu trước kia, ở chung vẫn như cũ khó có được tự tại.

“Tỷ, người đừng như vậy. Đừng như vậy...” Diệu Diệu ôm ta, cả người run rẩy.

Sau khi trải qua sự kiện năm nàng mười tuổi, ta đã không còn gặp lại bộ dáng thương tâm của nàng như vậy. Ta nhắm mắt lại, tùy ý nước mắt rơi như mưa. Chậm rãi ôm sát nàng, dựa vào cảm giác cốt nhục sưởi ấm lòng. Diệu Diệu, ta không phải là muốn đối với người đùa bỡn thủ đoạn, ta chỉ là.. Chỉ là luyến tiếc người.

Cách nhiều năm như vậy, ta từ lâu minh bạch, vì sao Lăng Vi lỗ mãng trước đây hấp dẫn ánh mắt của ta. Là bởi vì nàng giống như người a. Cửa nàng linh động, cửa nàng bướng bỉnh, đều cùng người tương tự. Cho nên các người mới có thể đùa giỡn tốt như vậy, mới có thể hấp dẫn nhau như vậy. Ta cỡ nào sợ có một ngày, trong lòng người nàng so với ta quan trọng hơn...

Ta nhẹ nhàng nói cho nàng biết: “Diệu Diệu, hai ngày trước Lăng Vi tới tìm ta, nàng muốn ta đừng để bức tranh của nàng lọt ra ngoài.”

“Bức tranh gì?”

“Chính là bức tranh khóa thân. Là bức tranh duy nhất ta giúp nàng họa.”

Động tác gọt tác trong tay nàng dừng lại một chút, thiếu chút nữa đâm trúng tay nàng.

“Người biết không?” Ta còn thử hỏi nàng một câu.

Nàng lắc đầu: “Không biết.”

Ta nở nụ cười, cười đến thoải mái không gì sánh được. Nàng đại khái còn không biết, nàng từ nhỏ tồn tại một yếu điểm, nói chuyện sẽ không tự chủ nháy mắt. Mà thời điểm hiện tại, khi ta hỏi nàng ta có nên mở hành lang có vẽ tranh không, nàng đồng dạng nháy mắt một cái. Làm ta giận dữ mở hành lang triển lãm tranh. Ta cho là nàng được Lăng Vi ám chỉ, cũng không thật tình hy vọng ta mở nó. Bây giờ suy nghĩ một chút, nàng đại khái là sợ ta vất vả, cho nên không dám tùy tiện nói được rồi. Ta thậm chí ngay cả hiểu lầm của bọn ta, ta cũng không nói lý lẽ.

“Người nói cho nàng biết, ta sẽ không đem nó bày ra. Bảo nàng yên tâm.”

“Tỷ,” nàng cau mày, mặt mang tức giận, “Đó bức tranh của người, người muốn xử trí thế nào thì xử trí như thế, không cần thông qua người khác.”

“Người lại tính trẻ con.” Ta khẽ vuốt ve mặt nàng. Tiếp nhận táo nàng gọt xong, Cẩn một cái, ngọt đến tận tim.

Ngày thứ hai Lăng Vi gọi điện thoại cho ta. Thăm hỏi vài câu, nàng nói cho ta biết Diệu Diệu tối hôm qua bị cảm lạnh, đầu có điểm nóng. Nàng nói chuyện khẩu khí có điểm do dự, khiến ta đại khái đoán được một chút nguyên nhân.

Vì vậy ta nói với nàng: “Lăng Vi, nàng là người trọng yếu nhất của ta. Đối xử với nàng thật tốt, nếu không ta sẽ tìm người tính sổ.”

Ta đem bức tranh trước đây của Lăng Vi trang hoàng, đề lên một cái tên < chờ=”” người=”” trở=”” về=””>, bày kế vị trí bức tranh của Diệu Diệu; Ta đến xem nhà ở vùng phụ cận đầy đủ tiện nghi, thanh toán tiền xong xuôi đem chìa khóa giao cho Diệu Diệu.

“Diệu Diệu, ta có thể vì người làm quá ít.” Thời điểm để cho nàng trải qua những năm tháng nhượng bộ cùng chờ đợi, cả đời này ta không thể bồi thường nàng.

“Tỷ, không ít.” Nàng chủ động ôm ta. Lại bướng bỉnh như vậy, “Một bàn thức ăn, ta đều ăn không xong.” Ta nở nụ cười, trong mắt sương mù mờ mờ lung.

## 9. Chương 9: Lăng Vi Nhất Kiến Chung Tình (thượng)

Sáng sớm tỉnh lại phát hiện bên cạnh không có người. Ta rời giường đến toilet vừa đánh răng vừa nghe Diệu Diệu cùng Tu Uyển nói chuyện trên ban công.

“Tỷ, người sẽ nuôi dưỡng bồn hoa này sao?”

“Sẽ không, bắt quá ta nuôi lớn người nha.”

“Người một lần cũng không uống nổi một bình nước, nó nhỏ như vậy...”

“Người là muốn cùng nó so tài?”

“Không có.”

“Đừng khách khí, ta đây còn nửa bình.”

“Không muốn, không muốn, a, người tới cứu mạng

”, Diệu Diệu chạy vào phòng khách cùng lão Lý cáo trạng: “Anh rể, tỳ của ta muốn chìm chết cây của người, A di đà phật ~ người mau mau cứu nó đi.”

“Ta sẽ làm ra loại chuyện đó sao?” Tu Uyển cũng đi theo vào.

“Cái cây nhỏ như vậy người tưới hết một bình nước!”

“Hắn ngày hôm qua chính là tưới như vậy. Đúng không, lão Lý?”

“Ách... Ừ.” Thanh âm của lão Lý có điểm do dự, “Bất quá, ta một tuần chỉ tưới một lần...”

Phòng khách mấy giây im lặng. Tiếp đó ta nghe được Diệu Diệu không thể kiềm chế mà cười to, sau đó là Tu Uyển cùng nàng cùng nhau truy đuổi làm huyên náo phòng khách.

Ta vẫn cảm thấy, chỉ có thời điểm ở cùng Diệu Diệu, Tu Uyển mới có thể chân chính cho thấy nàng hoàn toàn thả lỏng, có phần hoạt bát.

Ta nhớ kỹ thời điểm mười năm trước, ta lần đầu tiên đến điểm danh, chính là buổi họp lớp do nàng phụ trách, liền đối với nàng trầm ổn cùng lợi hại để lại ấn tượng khắc sâu. Đối mặt với học sinh từ năm sống bốn bề lần đầu tiên gặp mặt, nàng đầu vào đấy ra lệnh, cả lớp dưới sự chỉ huy của nàng cấp tốc phân phối xong dụng cụ học tập cùng trang phục quân huấn, khiến các lớp còn lại đang trong thao trường đón ánh mặt trời loạn thành một đoàn, chúng ta đã trở lại ký túc xá nghỉ ngơi. Từ đó về sau, thời điểm nàng trong lớp đều uy nghiêm bất khả lay động.

Lần đầu gặp mặt, ta chưa nói tới đối với nàng để lại mấy phần hảo cảm, nàng đứng trước người khác luôn tạo ra cảm giác áp bách, làm lãnh đạo là chính xác, dùng để làm bằng hữu, chỉ sợ không thể với tới. Thế nhưng ngoài ý muốn, nàng lại đối với ta vô cùng tốt. Trước khi lên đại học, ta cơ bản không có kinh nghiệm sinh hoạt độc lập, nàng mỗi lần ăn, mỗi lần lấy nước đều kêu ta; Ta đối với việc hóa trang dốt đặc cán mai, nàng bắt tay dạy ta trang điểm, nói cho ta biết phong phối nắn sương và phong cách ly sương khác nhau; Kiến thức chuyên môn cơ bản của ta dường như yếu kém, nàng mỗi lần đều ra vẻ chuyên nghiệp lôi kéo ta học tập... Ta càng ngày càng thích nàng, ý lại nàng, có lúc thậm chí sẽ miên man suy nghĩ: Nếu như nàng là một nam nhân, chúng ta như vậy cùng một chỗ thì tốt biết bao.

Loại xung động này đến lúc nhìn thấy muội muội nàng thì không còn tồn tại nữa.

Chính là mùa đông năm thứ nhất ta ở nơi đất khách quê người, ngày thứ hai tuyết ngừng rơi, khí trời cực kỳ lạnh. Một ngày hưng phấn qua đi, ta ôm chăn bông thật mỏng mà run run. Tu Uyển không đành lòng để ta một người ở lại ký túc xá lạnh lẽo, để ta cùng nàng về nhà. Ta phần khích theo sát nàng leo lên năm tầng, còn không quên nhìn xuống dưới lầu nhìn tuyết rơi: “Tu Uyển, chờ một chút chúng ta đi đón người tuyết đi.” Chỉ là lơ đãng nhìn thoáng qua, lại ngoài ý muốn thấy một cô gái, một đường đạp tuyết chạy tới. Gió lay động khăn choàng cổ của nàng, lại không quá nhiều bộ dáng đáng yêu của nàng.

“Người thật đúng là thích tuyết.” Tu Uyển cười xoay người, bỗng nhiên đối với người dưới lầu phất tay, “Diệu Diệu.”

Người dưới lầu ngẩng đầu lên, kéo xuống khăn quàng cổ che hết nửa khuôn mặt, nhe răng cười: “Tỷ.” Trong nháy mắt đó, ta cảm giác hô hấp bị kiềm hãm, tim đập cuồng loạn không ngừng.

Ta đã từng vô số lần nghe Tu Uyển nói đến muội muội của nàng.

“Ngày hôm qua muội muội ta làm rau trộn dưa chuột, đem muối trở thành đường bỏ vào.”

“Nàng vừa gọi điện thoại nói với ta, lúc nàng giặc quần áo quên tách ra, cái quần trắng hiện tại thành màu hồng.”

“Ai, lại có tiểu nam sinh viết thư tình cho nàng, còn bị lão sư bắt được...”

Ta nhất nhất kiên trì nghe, không phải là nội dung thú vị gì, nhưng mỗi khi nhìn đến trong mắt nàng một mảnh ôn nhu, ta không đành lòng quấy rầy.

Trước khi nhìn thấy Diệu Diệu, làm cho ta cảm động, chính là hoàn cảnh đáng thương của nàng. Một người gặp tay nạn xe cộ, một người sau khi nghe tin, suy tim, trong nháy mắt ngã xuống. Đây là một nỗi đau thế nào khắc cốt ghi tâm a? Cùng nghe với ta còn có vài nữ sinh trong kí túc xá, liên tục thổn thức.

Nhưng khi ta gặp được nàng, khi nàng đi trong màn tuyết, ngẩng đầu ôn nhu nở nụ cười, mắt ngọc mây ngài, trong không khí tựa như có đom đóm bay lượn, tuyết sắc thiên thành. Ta chợt nhìn thấy phía sau cảnh sắc sinh động này có mấy phần tàn nhẫn.

“Tu Uyển, người nướng nhiều bánh mật như vậy làm gì a?”

“Diệu Diệu thích ăn.”

“Nga.”

“Tu Uyển, người thích nướng cà sao?”

“Ừ, Diệu Diệu thích ăn như vậy.”

“Diệu Diệu nhà người đâu? Mang đến cho ta xem.”

Ta không thể quên mà luôn nhớ đến nàng, cùng lúc lại nhịn không được chột dạ đây có tính là đứng núi này trông núi nọ không? Vì vậy đại đa số thời điểm, những hành động đều chỉ có thể thông qua Tu Uyển đến chuyển đạt. Giống như là nhờ nàng, ta mới có thể gặp được Diệu Diệu.

Đối với lần này, Tu Uyển rất hài lòng. Mỗi khi chúng ta hô to gọi nhỏ trong phòng khách, nụ cười của nàng, tràn đầy hạnh phúc. Ta cẩn thận cất dấu tư tâm của mình, nhưng vẫn duy trì lúng túng.

Ăn cơm trưa, Tu Uyển cùng lão Lý đi ra ngoài mua thức ăn. Diệu Diệu cùng ta ngồi trên ghế sa lon xem lại tiết mục mừng năm mới phát lại buổi tối. Nàng hai tay kéo cánh tay ta,, đầu tựa trên vai ta, như vô số lần tựa vào vai Tu Uyển...

“Lăng Vi, chúng ta ngày mai làm cái gì?”

“Làm yêu.”

“Ban ngày?”

“Không được sao?”

“Buổi tối?”

“Tiếp tục a.”

“Ngày mốt thì sao?”

“...”, nàng bắt tay ta lại, “Ta không muốn đùa với người.”

Ta xoa người ôm chặt eo nàng, hôn lên môi nàng.

Ta mạnh bạo hôn nàng. Ta lần đầu tiên thấy nàng tựa lên người Tu Uyển giống như không có xương, cái trán của nàng dán lên cổ Tu Uyển, một lọn tóc dọc theo gò má nàng đổ ửng rừ xuống môi, nhu tình như nước. Động tác vẽ tranh của Tu Uyển trở nên cực nhẹ, thỉnh thoảng dán lên mặt nàng, nhẹ nhàng nói vài câu, gần như vô thanh vô tức. Một khắc kia, ngay cả không khí chung quanh cũng ôn nhu. Duy nhất hỗn độn, là tiếng tim ta đập. Vì vậy ta vội vã kéo vài nét bút, thu dụng cụ vẽ tranh, đến phòng bếp làm cơm.

“Lăng Vi, bản vẽ của người quá cầu thả. Phải có tính nhẫn nại a.” Tu Uyển chỉ ra chỗ sai của ta.

“Ừ, sau này sẽ chú ý.” Ta thuận miệng trả lời một câu, trong đầu đều là sợ tóc rơi trên mặt Diệu Diệu. Ta nhìn không thấy ánh mắt của nàng, chắc là nhắm đi, cho dù mở to, trong mắt nàng cũng chỉ có Tu Uyển.

“Diệu Diệu, cuối tuần có một buổi triển lãm tranh, chúng ta đi xem đi.”

“Tốt, đến lúc đó nói cho tỷ ta một tiếng.”



“Diệu Diệu, trường học của chúng ta kỷ niệm ngày thành lập trường, người tới chơi a.”

“Ừ, tỷ của ta nói cùng ta rồi.”

“Này, Lăng Vi tỷ tỷ, tỷ của ta có ở đây không?”

Nàng làm cái gì, đều muốn Tu Uyển, nghe Tu Uyển. Đây là nguyên nhân ta kiểm chế động tâm đối với nàng lâu như vậy. Cho dù ta có dũng khí nói ra, cũng không được nàng đáp ứng. Hơn nữa theo cá tính của Tu Uyển, nàng sẽ một đao cắt đứt, từ đó về sau đem ta đánh bay ra khỏi thế giới của các nàng. Loại cục diện này, ta ngay cả muốn cũng không dám muốn.

Nhưng mà giấy không gói được lửa.

Diệu Diệu đi, từ nay về sau biệt vô âm tính.

Ta bướng bỉnh lưu lại Thượng Hải, cô đơn chiếc bóng dốc sức làm nên sự nghiệp. Đến khi đạt được một chút thành tựu, ngoài ý muốn không hẹn mà gặp Tu Uyển ở bãi đậu xe. Thời gian rèn luyện, rửa đi ngây ngô bén nhọn trên người chúng ta, chúng ta bốn mắt nhìn nhau, hết thấy đều trở lại bình thường.

“Người đang công tác X thị a? Thật là trùng hợp, Diệu Diệu cũng thực tập ở công ty này.”

“Có thật không?” Tim ta thoáng cái nhảy lên tới cổ họng.

“Ừ, hình như lão sư còn tiến cử nàng đến đây làm.”

Chúng ta tiếp theo một chén trà hai ly cà phê, Tu Uyển nói rất nhiều chuyện của nàng, ta một mực nghe. Đêm đã khuya cũng không chịu về. Thật giống như muốn một lần nghe hết chuyện của nàng mấy năm nay, mà người kể cũng muốn một lần kể hết, mới chịu dừng lại.

Trở lại công ty, ta bắt đầu tìm tòi tin tức Diệu Diệu. Thời điểm nhìn thấy trên diễn đàn tổng bộ, có mấy người thực tập sinh Trung Quốc post bài, sau đó lại tranh luận, có một số nghi ngờ năng lực của nàng, hoài nghi thủ đoạn của nàng, cũng có một số ý kiến tán thành. Thế nhưng sau khi nghe tin nàng chính thức được bổ nhiệm làm tổng giám nghệ thuật, tranh cãi nhanh chóng bị đánh bay. Thay vào đó, mọi người bắt đầu bàn luận đến cách ăn mặc nàng, tài năng của nàng, cuộc sống của nàng.

Nàng thủy chung độc thân, tin tức này làm ta hưng phấn, cũng làm cho ta thấp thỏm.

## 10. Chương 10: Lăng Vi Nhất Kiến Chung Tình (trung)

“Lăng Vi, vị này chính là lão Lý, lần trước các người đã gặp.”

Khi ta đang đứng loay hoay trong một bữa tiệc, một lần nữa vô tình gặp lại Tu Uyển cùng lão Lý, ta biết đây là nam nhân nàng tuyển chọn. Trong lòng nhất thời có một loại tư vị không nói nên lời. Tựa như thoáng một cái nội tâm liền buông lỏng rất nhiều, lại không tránh khỏi dâng lên một nỗi phiền muộn. Ta không nhận được tí mảy may quan sát người nam nhân này, vai dài rộng, ngũ quan ôn hòa, trên mặt luôn mang theo nụ cười, nhất định là một người thiện lương. Chỉ là... Để xứng với Tu Uyển, hiển nhiên là trào cao. Ta theo bản năng nhìn về phía đĩa thức ăn trên quầy bar bên cạnh Tu Uyển. Một người luôn cường đại cũng có lúc mệt mỏi, cần phải có một vòng tay ấm áp tựa vào. Điểm ấy ta có thể lý giải. Thế nhưng nếu như nàng nguyện ý, khả năng có rất nhiều nam nhân phong lưu tuấn tú để nàng lựa chọn, vì sao nàng lại chọn một người như vậy đây? Ta quay đầu, lại thấy lão Lý đang không chớp mắt nhìn nàng, ánh mắt rất chuyên chú cùng ôn nhu, loại ánh mắt quen thuộc như vậy... Lòng ta lập tức căng thẳng.

“Lăng Vi, người thích ăn tim gà sao? Diệu Diệu cũng thích ăn.”

“Ha ha, Lăng Vi bộ dáng người đội mũ rất giống Diệu Diệu nhà ta.”

“Người nha, một tên tiểu bạch si tình, cũng chỉ có thể cùng ta đến chỗ Diệu Diệu nhiều lần.”

Tu Uyển, Tu Uyển, ta dĩ nhiên không có phát hiện, ta dĩ nhiên vẫn sơ sót, là ai chân chính làm người động tâm.

“Lăng Vi,” Tu Uyển đem đĩa thức ăn đặt lên bàn, hỏi ta, “Người không đi lấy ít đồ ăn sao?”

“Không được.” Ta uống một hớp rượu đỏ, che đậy nội tâm hoảng loạn, “Ta vừa rồi đã ăn một đĩa.”

“Ăn một đĩa liền no sao?” Lão Lý mở to hai mắt.

“Ha ha,” Tu Uyển cười với hắn, “Người còn không biết bây giờ thịnh hành chính là vóc người gầy trơ xương sao?”

“Sách sách,” lão Lý cảm khái lắc đầu liên tục, “Không dễ dàng, rất không dễ dàng.”

“Nào có, ngày hôm nay ta hơi mệt, ăn uống không tốt lắm.”

“Vậy người sớm một chút về nghỉ ngơi đi, đừng quá liều mạng.”

“Ừ, ta đi trước, các người từ từ ăn.”

Ta rời khỏi hiện trường, mang theo tâm tư không ai biết. Ta không biết lấy thông minh của Tu Uyển, có đúng hay không đã sớm phát hiện chân tướng. Nhưng ta không muốn nghĩ đến nàng. Ta ở nơi thành thị lạnh như băng, làm một quyết định không biết trước đáp án, chờ đợi nhiều năm như vậy, ta không dám nghĩ tới, nếu như chờ đến cuối cùng là tuyệt vọng, ta không biết phải kiên cường như thế nào đây?

Công ty bắt đầu điều chỉnh lại nhân sự, ta bề ngoài phụ họa theo: Hi vọng lần này tổng bộ điều xuống một vị tổng giám hiểu rõ tình hình tài chính đang suy thoái của Trung Quốc...

Ba tháng sau, Diệu Diệu đúng hạn trở về.

“Không công bằng! Lăng Vi, người ở đây còn có sa lon!” Nàng chỉ vào sa lon trong phòng làm việc ta kêu to, tiếp đó không khách khí chút nào nhảy lên, cọt tới cọt lui thoải mái không gì sánh được, lưỡi biếng duỗi thất lạng.

“Ta van xin người, không nên ở trước mặt ta biểu diễn siêu nhân POSE,” ta không nhịn được mà đem văn kiện phóng tới bàn làm việc.

Nàng ngẩng đầu nhìn ta một cái, tiếp tục lưỡi biếng duỗi eo: “Ai cần người lo ~”

“Người nhìn rất dụ người, cẩn thận ta khi dễ người!” Ta nói vô cùng nghiêm túc.

Nàng cười đến thiếu chút nữa từ trên ghế sa lon té xuống đất.

Ta nói được làm được, chạy tới hôn nàng. Nàng không có né tránh, lông mi dài khẽ lay động, gương mặt tràn đầy nhu tình. Từ hôn cạn chuyển đến hôn sâu, ta ôm chặt nàng, không bao giờ... Buông tay nữa. Tay nàng mềm nhẹ khoác lên vai ta, bất thành linh sờ sờ cổ ta, quay đầu cười khanh khách: “Lăng Vi, người chỉ cần bắt động liền giống siêu nhân POSE.”

“Vậy chúng ta đổi lại đi.” Nói xong, ta đem nàng áp đảo trên ghế sa lon.

“Muốn chết, người không tính toán đi làm việc sao?” Nàng hai gò má ửng đỏ, cười mang theo một chút bướng bỉnh.

Ta xấu hổ: “Cũng đúng.” Buông nàng ra, bước nhanh đến bàn làm việc.

Nàng đứng dậy một bên chỉnh sửa tóc, một bên tấm tắc than: “Ai, bạc tình nữ nhân kia. Còn có ai trở mặt nhanh hơn người sao?”

“Buổi tối chúng ta tiếp tục.” Ta gục đầu trên văn kiện, không ngẩng đầu.

Ta khép lại văn kiện, lưng tựa lên ghế làm việc rộng lớn, nhìn trần nhà trắng tinh, vui sướng không thôi.

Thời điểm lén lút chung đụng, động tác của nàng, bộ dáng của nàng, vẫn còn linh động như thời niên thiếu, còn lộ ra một chút tính trẻ con. So với năm năm trước, càng thêm minh diễm động lòng người. Hầu như nhìn không ra dấu vết thời gian lưu lại trên người nàng.

Nhưng mà, sự thật tuyệt đối sẽ không là như vậy.

Một buổi chiều kia, ta đến phòng thiết kế tìm nàng, bắt gặp nàng đang an bài công việc.

“Find a solution. If you don’t,” nàng đem văn kiện đưa cho trợ lý, giọng nói ôn hoà, thậm chí trên mặt còn mang nét cười, “I will.”

Trợ lý nguyên bản còn đang cợt nhả, lập tức nghiêm túc, cung cung kính kính đón lấy.

Ta đứng ở cửa, trong lúc nhất thời có muôn vàn cảm khái, đây là tư thái nàng làm việc, sát khí không giận mà uy a. Nàng cuối cùng đã trưởng thành.

Ta chiếu cố nàng giống như Tu Uyển năm đó, cẩn thận đối tốt với nàng.

“A ~ Ta thật thích con của này, người thật tốt với ta! Sao sao,” nàng ôm ngang con của hung hăng hôn hai cái, hưng trí bùng bùng, nói “Lăng Vi thật tốt, ta thích nhất người.”

“Ừ ~” ta đem dấm chua đặt trước mặt nàng, “Cũng không thấy người hôn ta.”

“Sao sao. Cảm giác thế nào?”

“Mùi chua.”

“Lăng Vi, người thật khỏe nha ~”

“Đây là do người xả khăn tắm của ta.”

“Rõ ràng là người rất muốn cởi, ta chỉ là thuận lý thành chương.”

“Vậy người còn không biết, ta rất muốn cưỡng bạo người.”

“Tại sao ta có hai tờ chi phiếu? Ta khẳng định bị người đánh cắp.”

“Bị chính người đi. Ai bảo người không dùng nhân dân tệ.”

“Ô ô ~ Lăng Vi, ta đây làm sao bây giờ?”

Ta giúp người suy nghĩ một chút... Bán thân trả nợ đi.”

“Người có muốn không?”

“Có miễn phí, vì sao ta còn muốn trả tiền.”

“Ta đây đi bán cho người khác.”

“Người dám!”

Mỗi lần cùng nàng thân mật, đều bắt đầu từ đùa giỡn, khiến ta tìm không được thời gian thổ lộ cõi lòng.. Nàng chưa bao giờ cự tuyệt ta, rồi lại thủy chung không rõ thái độ. Vì vậy thời điểm thân mật, chúng ta chỉ là thân mật, cái gì cũng không nói.

Christmas Show sự kiện quan trọng được tổ chức hằng năm. Sau hai tuần liên tục chiến đấu, thấy nàng lười biếng nằm trên giường, mắt liếc máy tính xách tay trên giường, chặn bao lấy người nàng đặc biệt xinh đẹp.

Ta đi tới, đem bánh kem đặt trên đầu giường, sau đó nằm xuống từ phía sau ôm lấy nàng: “Đang nhìn cái gì đó?”

“Không có gì.” Ngón tay nàng điểm nhẹ, dĩ nhiên là đang làm việc.

“Còn đang xem tranh ảnh a. Ban ngày xem nhiều như vậy, người cũng không ngán.”

“Tốt rồi.”

“Người làm việc của người, ta làm việc... Của ta.” Ta hôn cổ nàng.

“Không muốn không muốn, ngày hôm nay ta đến.” Nàng cấp tốc đóng máy vi tính xách tay, xoay người lại, “Gần đây bận rộn như vậy, ta sợ người nhịn không được, ta giúp người thư giãn một chút.”

“Xem người có bao nhiêu bản lãnh.” Ta hôn nàng, cùng nàng tứ chi dây dưa.

Giữa lúc nồng nàn mật ý, điện thoại di động của nàng đột nhiên vang lên.

“Ai nha? Trễ như thế, quá không đúng lúc.” Nàng thở hồng hộc ngắt đầu, “Giúp ta nhìn một chút.”

“Sao người không nhìn?” Ta nắm chặt tay nàng.

“Ta có tay cầm sao?”

“Chính là Tu Uyển, tiếp không?”

“Tiếp.”

Ta giúp nàng cầm điện thoại, ghé vào ngực nàng nghe, tựa như thường ngày cùng Tu Uyển trò chuyện.

“Ừ, mau ngủ.”

“Được, được.”

“Ừ, trở về ta hỏi nàng một chút có đi không.”

Nói vài câu đang muốn tắt điện thoại, chột điện thoại di động của ta vang lên. Trên mặt nàng hiện lên vui vẻ cùng bối rối, giọng nói vẫn còn trầm ổn: “Ừ, tỷ ngủ ngon.”

Đợi nàng cúp điện thoại, ta tự nói với bản thân, chỉ là công việc, nói vài câu thôi mà. Xoay người nhìn nàng, nàng đã xoay người qua bên kia, đưa lưng về phía ta.

“Diệu Diệu.” Ta nhẹ giọng gọi nàng, ngực không khỏi khổ sở, người cứ như vậy quan tâm nàng sao.

“Lăng Vi.” Nàng lên tiếng, xoay người về phía ta.

Chúng ta tiếp tục triền miên, như chưa từng bị quấy rầy. Trong mắt nàng không tiếng động chảy xuống hai dòng trong suốt, ta hôn thái dương nàng, không dấu vết hút lấy.

Diệu Diệu, cho dù trong lòng người, người trọng yếu nhất vĩnh viễn là nàng, cũng không quan hệ. Ta yêu người, ta hài lòng với cuộc sống hiện tại.

## 11. Chương 11: Lăng Vi Nhất Kiến Chung Tình (hạ)

“Lăng Vi, người hôm qua không phải đi thử lễ phục rồi sao?” Diệu Diệu đến phòng triển lãm tìm ta.

“Làm chút ít cải biến, hôm nay muốn thử thêm một lần nữa. Còn người?”

”Ta ngày mai đi.” Nàng lười biếng làm tổ trên ghế sofa, ”Hôm nay không có khí lực.”

Ta cười: “Người thật không giống với bộ dáng thiên sinh lệ chất của người, ngày mai là đêm Giáng sinh.”

Khóe miệng nàng hơi cong: “Lăng Vi, người mặc bộ này thật đẹp mắt.”

Cư nhiên không cùng ta tranh cãi, xem ra là thực sự mệt mỏi.

Ta xoay người, đi tới bên người nàng, nâng cằm nàng, tiến đến sát môi nàng: “Thế nào, ái mộ ta đúng không?”

Đôi mắt trong suốt của nàng lập tức phóng đại, tiếp đó ôm chân ta, hận không thể cười đến bất tỉnh.

“Này, này,” nhìn bộ dáng nàng thở không ra hơi, trong lòng ta có điểm khó chịu, “Người cười ít một chút sẽ chết sao?” Người cười nhiều như vậy là để che giấu cái gì đây?

“A cấp, ha ha ~ ta nhịn không được a”. Nàng ôm bụng, “Được rồi được rồi, ta là tới nói cho người biết, cái tên Vương quản lý cuồng đại tới tìm người.”

“Hắn tới làm gì?”

“Ta làm sao biết chuyện của các người?”

“Mâu Diệu!” Ta chặn đứng lời nàng nói, hung hăng cắn môi nàng.

“Đau ~, Lăng Vi, người làm ta đau.” Nàng lắc đầu, lòng vẫn còn sợ hãi hỏi ta, “Làm sao vậy? Người ngày hôm nay tâm tình không tốt?”

“Ai kêu người nói lung tung.” Ta đổi lại lễ phục, “Ta đi gặp hắn.” Nói xong bước ra khỏi phòng triển lãm, đem nàng ném lại phía sau.

Không phải tâm tình ta không tốt, chỉ là có chút khẩn trương, bữa tiệc ngày mai ta có mời Tu Uyển.

Những lời đồn đãi về chúng ta, ta không biết nàng có nghe được hay không. Nếu như không có, để nàng tận mắt nhìn thấy đi.

“Phải xuyên năng rèn luyện, lần trước ta còn nghe người khác nói người rất dẻo dai.”

“Diệu Diệu, người xem căn phòng này thế nào?”

“Ta tính toán muốn mở hành lang triển lãm tranh.”

Trên đường về nhà, nàng bất động thanh sắc bắt đầu phản kích. Ta cầm tay lái, khẩn trương trước nay chưa từng có.

“Lăng Vi, đi nhầm, phía sau mới có cửa vào.” Nàng nhẹ nhàng ôn nhu mà nhắc nhở ta, mang theo bộ dáng đắc thắng.

“Chết tiệt! Sách, ta đây đến phía trước rồi quay đầu lại.” Ta một bên như không có chuyện gì xảy ra, một bên ảo não muốn cho mình hai cái tát.

“Lăng Vi, buổi trưa hôm nay phòng thiết kế liên hoan, ta không thể đi ăn cùng người.”

“Ồ ~ ta mệt mỏi quá a, người tự mình đến phòng tập đi.”

“Người trước tiên ngủ đi, ta còn muốn vẽ thêm chút nữa.”

Diệu Diệu cảm nhận được áp lực, bắt đầu tận lực mà xa lánh ta.

Ta vô kế khả thi, chỉ có thể đi tìm Tu Uyển, ở trước mặt cùng nàng nói rõ ràng.

Kết quả, so với tưởng tượng của ta càng hồng bét.

“Lăng Vi, người tại sao có thể đối với tỷ ta như vậy?!” Ta chưa từng thấy sắc mặt nàng khó coi như vậy, nàng chưa từng phẫn nộ như vậy đối với ta, “Ta cho người biết, ai dám khi dễ nàng, ta liền liều mạng với người đó. Cho dù là người Lăng Vi!”

Ta lẳng lẳng nhìn nàng: Đây chính là người ta chờ, người ta dùng hết toàn bộ tình cảm... Đến tột cùng, là vì cái gì?

“Người biết nàng vì ta bỏ ra bao nhiêu không? Người biết a.”

Ta buồn bã cười: “Ta là như vậy? Người muốn biết không?”

“Không! Người đừng nói!” Nàng che mắt lại hoảng loạn.

“Được, ta không nói,” miễn đi, ta là gì của người đây, “Ta đi, sáng sớm ngày mai không tới gọi người.”

Sau này, cũng sẽ không. Ta không muốn chịu thua, nhưng mà, tâm lại chết trước. Ta bắt lực.

“Lăng Vi!” Nàng từ phía sau đuổi theo, “Ba ba ta chính là tai nạn xe cộ chết, mẹ ta nghe được tin này, chỉ đứng lên đi hai bước, liền ngã xuống.”

Sương mù che kín hai mắt ta, ta chậm rãi tăng tốc.

“Lăng Vi! Ta cũng sẽ như vậy!!!”

“Két” đầu óc còn chưa kịp phản ứng, chân đã nhanh hơn một bước giậm phanh lại. Ta lau xuống xe, ôm lấy nàng đang khóc ngất trên mặt đất. Nàng điên cuồng đâm vào lưng ta, sức đã sớm kiệt, yếu đuối run rẩy.

“Lăng Vi, đừng để cho ta chọn. Đừng để cho ta chọn...” Nàng thì thào nói.

Lòng ta như dao cắt. Ta đương nhiên có thể không cho người chọn, thậm chí có thể vĩnh viễn như vậy mơ hồ cùng người. Nhưng mà, nhưng mà, Tu Uyển đâu? Chỉ cần nàng hướng người gây áp lực, người người phụ, cũng sẽ là ta, thủy chung đều là ta.

Ta ngẩng đầu, rất muốn khóc lớn. Nhưng mà, ta không thể, người trong ngực đã mê man ngủ mất, cái trán nằng nóng hổi. Ta ôm nàng về đến phòng, cởi áo khoác dính đầy bùn đất trên người nàng, uy cho nàng thuốc hạ sốt. Sau đó nằm bên người nàng, lẳng lặng ôm nàng.

Tia nắng ban mai buổi sáng chiếu vào, ta gọi điện thoại cho Tu Uyển: “Tu Uyển, tối hôm qua Diệ Diệ phát sốt.”

“Làm sao vậy?”

“Tu Uyển,” ta ngẩng đầu lên, nước mắt dọc theo khuôn mặt cuộn cuộn chảy xuống, “Tu Uyển...” Ngoại trừ gọi tên nàng, ta không biết còn có thể nói cái gì. Đây là con đường ta chọn, ta đã sớm biết nó khổ, nhưng mà, ta sao có thể không chọn... Ta cũng có cực hạn của ta, ta cũng có lúc gánh không nổi.

Nàng tựa hồ cùng ta trầm mặc, một lát sau, chậm rãi mở miệng: “Lăng Vi, nàng là người trọng yếu nhất của ta. Hảo hảo đối đãi nàng, nếu không ta sẽ tìm người tính sổ.”

Ta sửng sốt, sau đó kịp phản ứng, chốc lát hết khóc mà cười: “Ta biết.”

Cúp điện thoại, ta dựa vào ghế sa lon, nhịn không được đem mặt vùi lên đầu gối, ngây ngốc vừa khóc vừa cười. Thời điểm ta tuyệt vọng nhất, lại gặp được kinh hỉ, số mệnh dĩ nhiên có thể khúc khuỷu như vậy.

“Lăng Vi, người xem người xem, có người bán bong bóng.”

“Biết rồi, người ngoan ngoãn chờ ở đây cho ta.” Ta hướng sạp nhỏ chen vào.

“Ta đi cùng người.” Nàng lôi kéo tay ta, “Người thật nhiều nha.”

“Còn không phải người, mừng hai tết liền muốn ra ngoài chơi, Ở nhà tốt biết bao...”

“Ôi, người thế nào háo sắc như vậy nha.” Nàng trừng ta, nhưng mà, sóng mắt nhọn nhọn, nơi nào là trừng, rõ ràng là đang câu dẫn.

Ta không khỏi tiến lại gần người nàng.

“Hắc, hắc.” Nàng đưa tay vỗ vỗ mặt ta, “Tự trọng a, mỹ nữ.”

“Diệ Diệ, chúng ta một chút đến bánh xe chọc trời kia chơi đi?”

“Tốt, ta thích.”

“Ừ, ta cũng thích, không gian hai người.”

“!!! Ta không muốn đi.”

“Đến đây đến đây. Đi.”

“Lăng Vi, người ngồi ngay ngắn lại, không nên tùy tiện táy máy tay chân.”

“Ta nào có tùy tiện, động tác của ta rất quy củ.”

“Đừng động, để cho ta dựa một chút. Đứng xếp hàng một mỗi a.”

“Được rồi, người dựa vào. Diệ Diệ...”

“Ừ?”

“Người trước đây tại sao chỉ dựa vào Tu Uyển, chưa bao giờ dựa vào ta?”

“Ta sợ.”

“Sợ cái gì? Ta còn có thể ăn người?”

“Cũng không đúng.”

“Vậy thì vì cái gì?”

“Ta dường như sợ... Sau khi ăn ta người sẽ không tới nhà ta chơi nữa.”

“... Diệ Diệ,” ta ôm sát nàng, “Ta...” Ta yêu người, thực sự rất yêu người.

Thế nhưng lời đến khóe miệng, cảm giác rất buồn nôn.

Bánh xe cao chọc trời từ từ đưa chúng ta đến chỗ cao, xa xa phía đông sương mù như ẩn như hiện.

Ta muốn đứng trong tuyết, nàng nói:

“Lăng Vi, I love you so much.”

“Diệu Diệu, I love you so much that it hurts me sometimes.” Có đôi khi, ngay cả ta đều chịu không nổi bản thân ta.

Ta hôn lên cổ nàng, người có đứng hay không sớm liền phát hiện, chỉ cần dùng một câu nói, có thể đem ta nung chín?

“Lăng Vi,” nàng rúc vào trong lòng ta, vươn tay khẽ vuốt mặt ta, “Đều đã qua.”

“Ừ, đều đã qua.”

“Diệu Diệu, đến đây, chúng ta mau về nhà đi.”

“... Ta không muốn!”

“Ai nha, chớ giả bộ, người cũng muốn đi.”

“Người xấu xa!”

Toàn văn Hoàn

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-bo-mem-nhu-to>*